Akbaba

Muhalefetin yeni gazetesi:
FISILTI !

yarın siz de hayata atılacaksınız

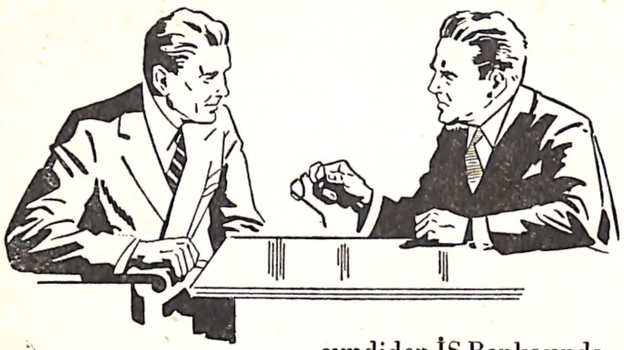

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

İRATLI KÜÇÜK İ K C H CARİ HESAPLAR

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ GİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE ÂMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-249

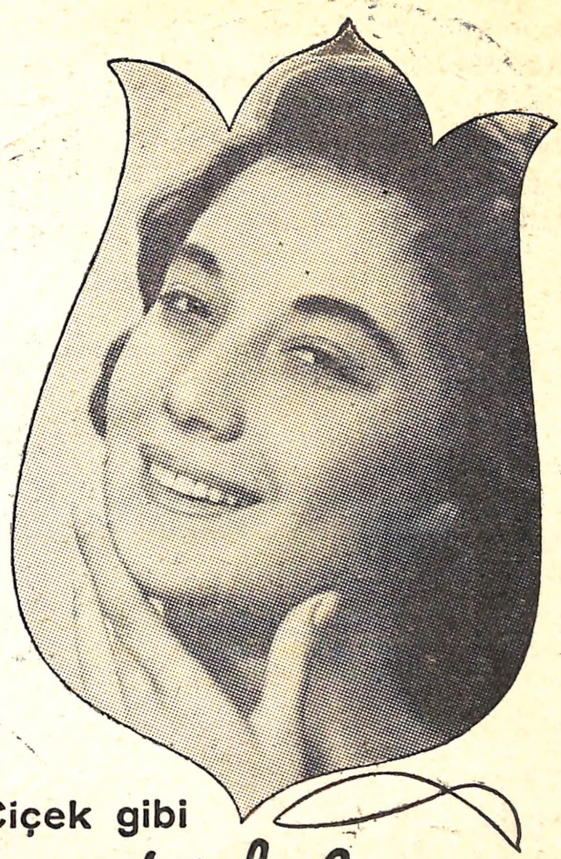

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

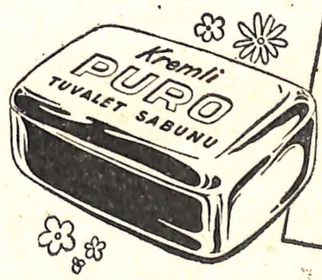

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

56-13

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 225 C.: 9 5 TEMMUZ 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Akbaba

Amerikadan gelen Bir Pınar sesi

GEÇEN gün, tâââ Amerikadan bir pınar sesi geldi... Pınar sesini sever misiniz?.. Durgun bir yaz gecesinde, dağlar ardından gelen o serin musikiyi... Yıldızlar o sesle titreşen birer damla yaş olur, rüzgâr o sesle kanadlanır, içiniz o sesle yıkanır sanki...

Hayır, Amerika'dan gelen pınar sesini böyle tatlı bir beste sanmayınız. Bu, neredeyse, hokkamızı, kalemimizi bulanık dalgalarına katıp sürükliyecek bir sel uğultusuydu.

Sayın Nuriye Pınar'ın demecinden bahsediyorum size... Eski doçent, yeni İzmir mebusu Nuriye Pınar'ın!

Ben kendisini biraz tanırım: Zeki, kültürlü ve politika içinde bile erkekleşmemiş, cinsî zarafetini itina ile koruyan bir hanımefendidir.

Amerika'dan, telgrafların getirdiği Pınar sesi şu: Türk gazetecileri cahil, seviyesiz insanlarmış!

Büyük Millet Meclisine Üniversite çevresinden gelen mebusumuz, galiba, sonu «loji» li bir dersin doçenti idi: Sosyoloji, değil... Fizyoloji, değil... Pedagoji, değil... Yabancı bir memlekette kendi vatandaşı gazeteciler için söylediği sözlere bakılırsa, psikoloji hiç değil!.. Bulamadığım için kusuruma bakmasınlar ve zaten topumuza birden lâyık gördükleri cehaletime bağışlasınlar!

Sayın Nuriye Pınar, bu döviz darlığında Amerika'ya niçin gitmiş acaba?.. Bizim cehaletimizi ilân için mi?.. Ama, eski doçentin unutmaması lâzım ki, Amerika halkı pek haklı olarak, basın ailesi cehalet içinde yüzen bir milletin Üniversite ailesinden de şüphe eder!

Hayır, hayır, bizleri yabancı bir memlekette ve yabancılar önünde cehaletle damgalıyan o demeç, vazife dışı fazla bir hizmet olacak! Okuduğumuza göre, muhterem milletvekilimiz, Amerika'ya, eski mesleğiyle ilgili bir «loji» kongresine gitmiştir. Yanılmıyorsam, birkaç ay evvel de İtalya'da yine böyle bir kongreyi şereflendirmişlerdi!

Eğer haber doğru ise, cehaletimizin iki büklüm tevazuu içinde ihtiramla eğilerek bir sual soralım: Sayın Nuriye Pınar, siz mebus musunuz, doçent misiniz?.. Mebus iseniz, Meclise... Doçent iseniz, Üniversiteye!

Eğer politika hayatını seçtinizse, Avrupa, Amerika kongrelerini, bilim mesleğinin çeşitli sıkıntılarına katlanan o kürsülerin kahramanlarına bırakınız. Yoook, eski mesleğinizin cazibesinden bir türlü kurtulamıyorsanız, lûtfen müsaade ediniz, Meclisteki açık mebusluklara bir de İzmir mebusluğu katılsın!..

Başlarken de söyledim ya sayın Nuriye Pınar: Size yakışan, inanınız bana, soyadınızın tatlı müziğidir. Amerika'ya gider gitmez, Niyagara şelâlesi gibi, öfke içinde, köpüre köpüre çağlayacak ne vardı sanki?

Yusuf Ziya ORTAÇ

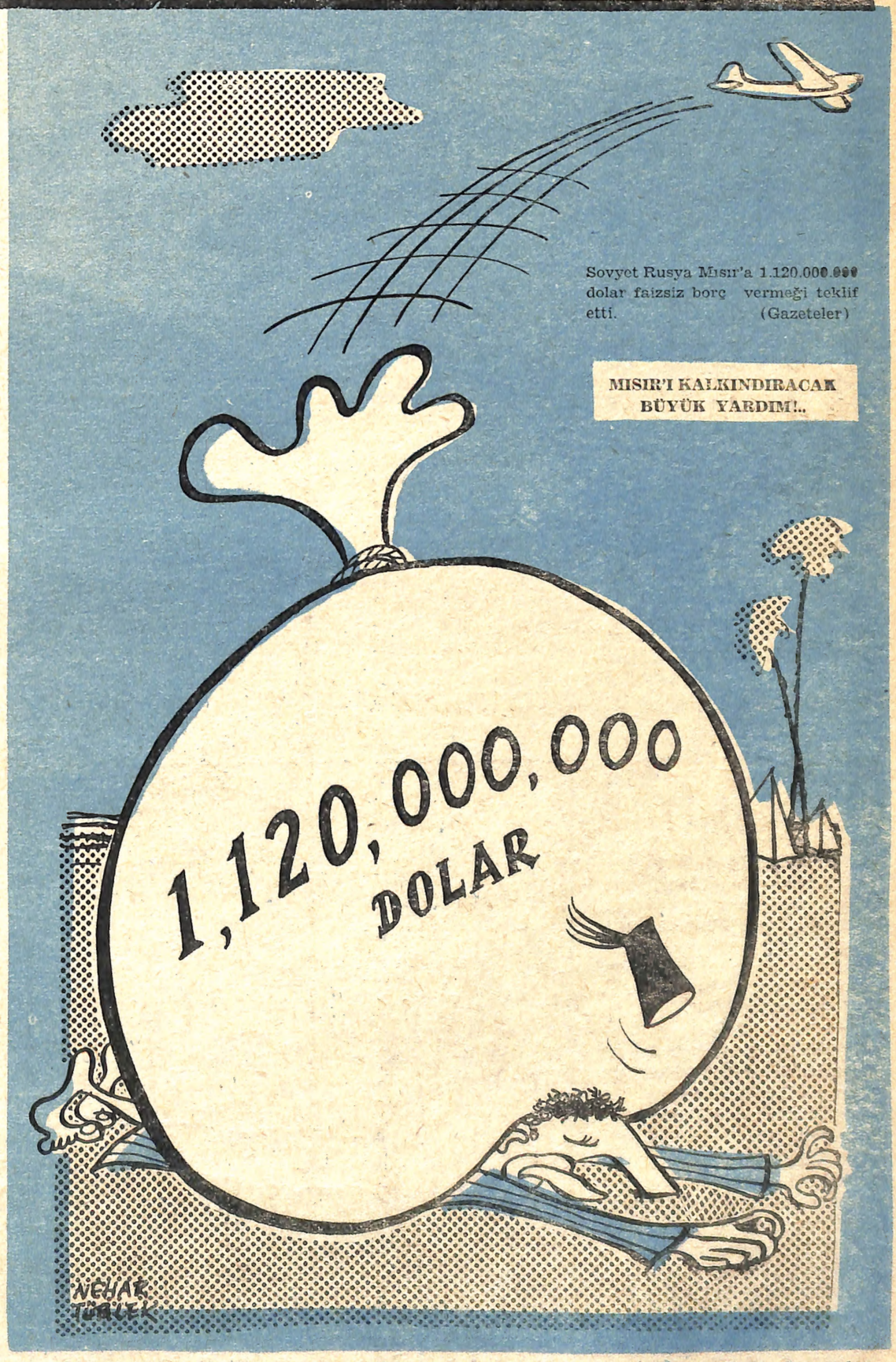

İŞİNİZ OLDU GAYRİ...

TANINMIŞ politikacılar gelecekti. Eskiden olduğu gibi bir iki lâf konuşup gelmeleriyle gitmeleri bir olmuyordu. Köy köy geziyorlar, kasaba kasaba dolaşıyorlardı.

Politikacılar bu geziye çıkmadan önce parti merkezinde epiy çekişmişlerdi. İçlerinde en tecrübelisi:

— Arkadaşlar, dedi, biz aramızda nasıl konuşuyorsak, halk la da öyle konuşuyoruz. Meydanlarda kürsüye çıkıp boyuna nutuk çekiyoruz. Halk bizi anlıyor mu anlamıyor mu, hiç hesaba kattığımız yok. Bu çok yanlıştır. Halkın partimizden sorup öğrenmek istediği şeyler vardır. Bunlara teker teker cevap vermeliyiz. İktidara geçince neler yapacağımızı halk öğrenmelidir.

Bu düşünce çok yerinde görüldü. Parti hatipleri, kürsüye çıkıp kendi bildikleri gibi konuşmayacaklar, halkın sorduklarına cevap verilecekti. Ama bu, göründüğü kadar kolay bir iş değildi. Kürsüye çıkıp alabildiğine konuşmak kolaydı. Ama soruları, her sorulanı cevaplandırmak zor işti. Köylü deyip geçmemeli, çarıklı erkânı harptir. Bir şey sorar, adamı zınk diye oturtur, partinin o bölgedeki itibarı iki paralık olur. Bunun için, dolaşılacak yerlerde halkın sorabileceği bütün sorular hesaplanarak, ona göre bir iktisat doktoru, bir hukuk profesörü, bir maliye mütehassısı, bir yüksek ziraat mühendisi, bir de ihtisasını Amerikada yapmış doktordan beş kişilik gezi heyeti kuruldu. Artık halk ne sorarsa sorsun, bu beş aydın kişi en zor soruları bile parti tüzüğüne göre cevaplandırabilirdi.

Partinin teşkilâtı olan her yere böyle bir propaganda heyeti geleceği, hatiplerin eskiden olduğu gibi kürsüden nutuk çekmiyecekleri, halkla konuşulacağı yazıldı.

«M.....» liler bu habere bayağı kızdılar. Konuşmak ta sorgu sual de ne oluyormuş «M...» ilçesi Başkanı:

— De bakalım, dedi, şincik n'oolacak? Yeni icat mı çıkardı bu bizim parti? Eskiden gelirlerdi, bağırır çağırırlardı, yarı anlar, yarı anlamazdık, el çırpar, yaşa derdik, geçer giderler di. Şincik n'olacak? Onlarnan kim konuşacak, ne soracağız? Haydi bir şey sorduk, onların dediğini kim anlayıp, kim sökecek?

Manifaturacı Selim Ağa:

— Sen, bizim onlara sorduğu muza boş ver, dedi, lâf lâfı açar, derken ya onlar da bize bir şey sorarlarsa? Burda bu kadar partili var. Herkesin içinde rezil olduk gitti.

Başkan:

— Buldum, dedi, kolayını bul dum, fırt fırt ortaya çıkıp her bir lâfa karışmak, yok. Gelenlerlen kimin konuşacağını evvelden bilelim. İyi mi?

Hep birden:

— İyi, dediler.

— Kim konuşacaksa, kendine güvenen çıksın ortaya!

Gönüllü çıkmayınca Başkan, Berber Osman'a:

— Cırcır Osman, dedi, niye duruyorsun? Sabah akşam öter durursun, işte vaktin geldi.

Berber Osman:

— Bize düşmez Ağa, dedi, biz den öne gelen yaşlılar var.

Hiç kimse bu işi üzerine almak istemiyordu. Sonunda Başkan, Aktar Salih'e:

— Bu işi yapsan yapsan, bir sen yaparsın, Salih Çavuş, dedi.

Aktar Salih kolları kabararak:

— Bir başıma altından kalkamam, dedi, Nur Efendi de gelsin...

Partiden, köylülerle konuşmak onların her sorusuna cevap verebilmek için nasıl bir heyet seçildiyse, burada da onlara bir şeyler sormak için Aktar Salih Çavuşla, Nuri Efendi seçildi. Başkan:

— Beni iyi dinleyin, dedi, öbür partililere rezil olmayalım. Hepsi buraya dolar. Onların yanında baktınız bir lâfı anlamadınız, hiç anlamamışçasına davranmayın. Anlamış gibisine konuşun. Sonra onların anlattıklarını siz çevirip, dönderip tekrardan kalabalığa anlatın...

Ertesi sabah kasabaya geleceklerdi. Salih Çavuş ta, Nuri Efendi de akıllarından neler soracaklarını hesaplamışlar, bir bir ezber etmişlerdi.

Saat onda istasyondan dört otomobil «M.....» kasabasına geldi. Beş politikacı, kendilerini istasyondan karşılayan partililerle, parti binasına gittiler. Çaylar, kahveler içildi. Öğle yemeğinden önce bir konuşma yapmak istiyorlardı. Hukuk profesörü olan politikacı:

— Miting yasak olduğundan sâdece vatandaşlarla bir konuşma yapacağız, dedi, neresi müsaittir?

— Kahveye gidelim.

Kahvenin içi de, bahçesi de tıklım tıklımdı. Beş politikacı güler yüzle geldiler, kahve iskemlelerine oturdular. Doktor olanı:

— Vatandaşlar, dedi, biliyorsunuz miting yasak... Onun için biz kürsüye çıkıp nutuk çekmektense burada ahbapça konuşmayı daha uygun bulduk. Her ne isterseniz bize sorabilirsiniz. Sizin sorularınıza cevap vermeğe çalışacağız.

Kahveyi dolduranlar bu güzel sözlere sevinmişlerdi. Berber Osman, Parti İlçe Başkanına:

— Aman ağa, dedi, hiç gözümüzü korkuttuğun gibi değilmiş, Bunlar da bizim gibi, beri benzer adam gibi konuşuyorlar işte... Dediklerini anlıyoruz.

Başkan:

— Dur hele, dur... Daha politikaca lâfa başlamadılar ki... Hele bir yol tutsun politika damarları da, bak bakalım anlaşılır mı ne dedikleri?

Aktar Salih Çavuş oturduğu yerden ayağa kalktı:

— Müsaadeniz olursa bir şey soracağım, dedi, iş başına geçtiniz diyelim, neler yapacaksınız?

Politikacılar birbirlerine baktılar. Böyle bir soruyla karşılaşacaklarını çoktan hesapladıkları için, cevabı da hazırdı.

Hukuk profesörü olan partili anlatmağa başladı:

— Her şeyden önce şunu arzetmek isterim ki, siyasal ve sosyal müesseseleri demokrasi idealine göre geliştirerek, kuvvetler ayrılığına dayanan batı örneğine uygun bir anayasa yapmak, ikinci meclis, anayasa mahkemesi kurmak lüzumunun bütün milletçe anlaşılmasını istemekte bulunuyoruz. Objektif esaslara dayanarak yapılacak hesaplarla, her siyasî parti gibi kendi effektif kuvvetine paralel aksiyon içinde enerjik bir hamleyle çalışmakta olan partimiz, teşri ve icra kuvvetleri arasında hakem olabilecek bir koalisyona taraftar olduğunu bildirmekle, ne gibi gayelerle millî iradeyi daha tam veya sağlam bir şekilde istihsal edebilecek usullere sahip olduğunu programında göstermiştir.

Aktar Salih Çavuş:

— Burasını anladık dedi, bir müşkülümüz daha var, hepsi iyi hoş ya, şu bizim çeltik zeriyatı n'olacak?

YENİ MİLLİ KORUNMA KANUNU FİYATLARI UCUZLATTI...
— Gazeteler —

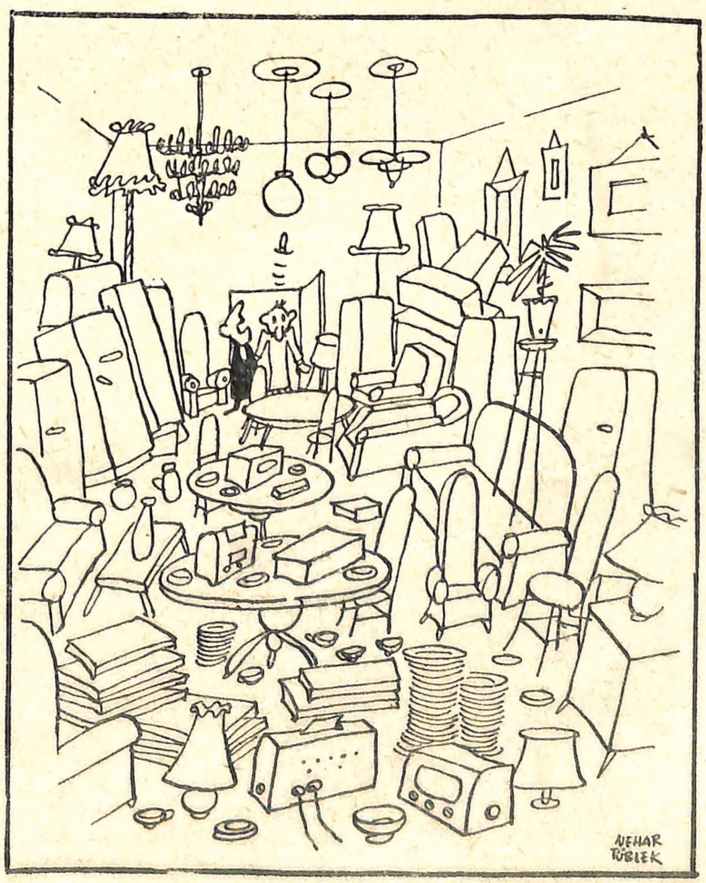

Fırsat düşkünü — Ucuzluktan biraz istifade edeyim dedim!..

Açık arttırma

Onun da hastalığı, artırmalara katılmak, çok değerli şeylerin fiatını yükselterek kendi üzerinde bıraktırmak, sonunda ucuza aldığına kanaat getirmekti.

Geçen gün yine Sandal bedesteninden geçerken güzel bir kuş gördü:

— Bu ne? diye sordu.

— Papağan....

— Amma güzel kuş ha... Marifeti nedir bunun?

— İnsan gibi konuşur.

Kuşu artırmaya koyuldukları zaman en yüksek fiatı o verdi. Lâkin münasebetsiz bir herif, mütemadiyen üste koyuyordu. Bazan az, bazan çok... İş inada bindi, o hale geldi ki, sonunda, değerinden çok fazla bir para ödiyerek hayvanı satın aldı. Tam kafesi alıp yürüyecekken aklına geldi. Artırma memuruna:

— Peki, ya konuşmazsa? dedi.

— Konuşur bayım, konuşur. Ağzını açmazsa geri getirin, alırız...

— Bari verdiğim paraya değer mi?

O zaman, kendisi fiat yükseltirken mütemadiyen artırmaya karışan sesi duydu:

— Sersem herif... Demindenberi artırmada fiatı yükselten bendim!..

Bunu papağan söylüyordu!..

EVLİLİK ÖMRÜ UZATIYOR!.. (Gazeteler)

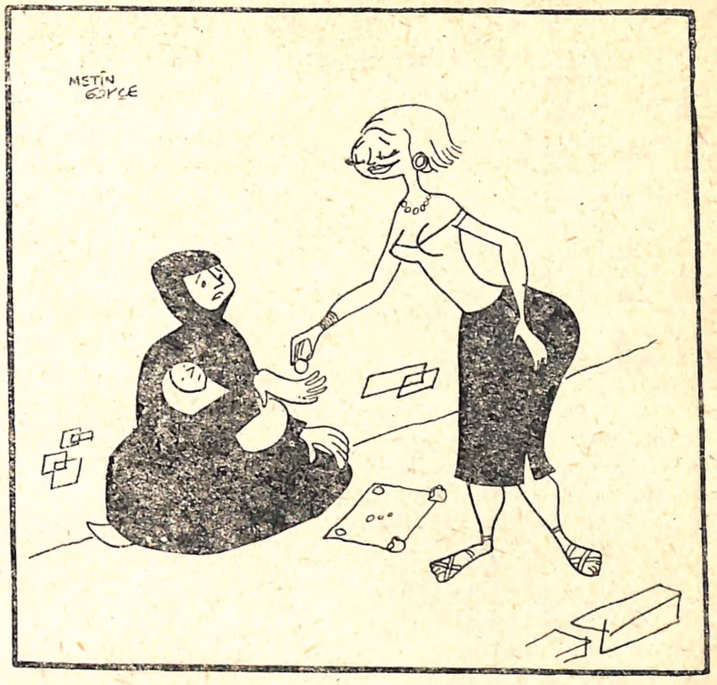

— Allah uzun ömürler versin kızım!..

Kahvedeki herkes kulak kesildi. Kasabanın en önemli işi sorulmuştu. Bu parti iktidara geçerse, çeltik ekimini ne yapacaktı?

Bu soru iktisat doktorunu ilgilendirdiği için, sözü o aldı:

— Size bu meseleyi gayet açık ve ilmî olarak izah edeyim. Müvazeneli bol ekonomi - politik zarureti şundan da bellidir ki, dış âlemle münasebetimizdeki ciddiyeti, realizmden uzak bir nikbinlikle mütalenın tipik bir numunesi de bu sene içinde ihracatımızın bir mil yar iki yüz milyon doları bulduğu halde, halbuki 1953 ün ay lık ihracat vasatîsi 92 milyondur. Binaenaleyh transfer yapılamayan borçlarımızın donduruması lâzım geldiğini elbette anlıyorsunuz.

İlçe başkanı, Aktar Salih Çavuş'un gözünün içine baktı. Aktar Salih Çavuş:

— Anlamasına anlıyoruz, dedi, biz artık o kadarını da anlamıyacak kadar şey miyiz?

İktisat doktoru:

— Durumu kâfi derecede tavzih ettiğimi, vatandaşlarımı tenvir ettiğimi zannediyorum, dedi.

Nuri Efendi söze karıştı. Kalabalığa dönerek:

— Yani demeğe getiriyor ki, dedi, sizin işiniz olacakmış. Çeltik te olacak, her bir şey de...

Nuri Efendi:

— Anlamadığımız bir şey kaldı, dedi, müsaadeniz olursa eğer onu da sorayım.

Doktor olan politikacı:

— Tabii soracaksınız, dedi, biz kalktık buraya kadar sizin sorularınızı cevaplandırmak, dertlerinize bir çare bulmak, partimizin tüzüğünü anlatmak için geldik.

Enver Efendi:

— Onu bunu bırakın, dedi, buraya orta mektep yapılacak mı, yapılmıyacak mı?

Politikacı:

— Onu da anlatayım, dedi, parlömanter demokrasiyi en iyi bir form içinde tahakkuk ettire bilmek için, kültürün fonksiyonunu hiç bir zaman unutmamak lâzım olduğunu bilmeliyiz. Anglo - Sakson mütefekkirlerinden Thomas Heedly'nin şu sözü reh ber olmalıdır: «Gayet kritik hal lerde hükûmet organlarının oto matikman Sezarizme temayülü sosyal politikanın müvazeneli koordinasyon mevkiindeki rolünü bozmaktadır.» Binaenaleyh hürriyet mücahidi John Bolinda'nın da dediği gibi memleket içindeki sistemsiz, ilmî mütaleaları hesaba katmadığı cihetle sembolik bir mevki işgal etmektedir.

Vatandaşlar, sormak istediğiniz başka şeyler varsa, çok rica ederim, çekinmeden her şeyi sorunuz.

Enver Efendi, köylülere:

— Anladınız ya, dedi, o işiniz de oldu gayri.. Yâni demeğe getiriyor ki, orta okul bir tane değil çok yapılacak, lise mektebi de yapılacak.

Salih Çavuş:

— Çok sorduk ya, kusura bakmayın, dedi, şu tütün fiyatları ne olacak?

Maliye mütehassısı:

— Anlatayım, dedi, serbest rejim fiilen ortadan kalkmak suretiyle fizikî kontrollar son derecede mütevazı liberasyon payına yer veren dış ticaret rejiminin tatbikine imkân vermemiştir. Dahilî muvazenemizi ilgilendiren para ve maliye politikasını bu argüman ancak şu fonksiyonlarla doğrultabilir. Satılmayan envanter yığını ve sübvansiyonlu mübayaa, rezerve emteanın amortismanı da hesap edilirse, her şey kolaylıkla anlaşılır. Bu suretle size, sorduğunuz bu suali de en açık bir dille ve ilmî olarak izah etmiş bulunuyorum. Anlaşılmadık bir nokta kalmamıştır zannederim.

Salih Çavuş:

— Anlaşıldı, sağ olun, dedi.

Enver Efendi anladıklarını köylülere anlattı:

— Yâni demeğe getiriyor ki, o işiniz de olacakmış. Tütün fiyatlarını arttıracaklar, çimento fiyatlarını, nal mıhını, her şeyin fiyatını indirecekler.

İktisat doktoru;

— Başka soracağınız, öğrenmek istediğiniz bir şey var mı? dedi.

Salih Çavuş:

— Sağolun, soracak hiç bir şeyimiz kalmadı, dedi.

Ziraat mühendisi:

— Şunu da arzedeyim, çünkü onu sormadınız, diye söze başladı, Priceton Üniversitesinin beynelmilel ziraî münasebetler enstitüsünün tanzim ettiği bir kongre raporundan öğrenmiş bulunuyoruz ki alternatifler iyice tefrik edilip maliyete işaret edilmek suretiyle bunun üzerinde ısrarla durmak gerektir. Alimanter bir karakteri haiz yâni daha açık söyliyeyim, doğrudan doğruya geçimle ilgili bulunan ücret, konjüktür âyarlamasının kıymetten düşmesini müşahede ettiğimize delâlet eder. Zannederim bu nokta da iyice anlaşılmıştır.

Enver Efendi, köylülere;

— Bunu anlamıyacak ne var, dedi, yani istasyundan gelen şusayı kasabaya kadar uzatacaklarmış. O iş de oldu demektir.

Alkışlar yükseldi. Politikacılar omuzlarda taşındı. Acele başka kasabaya gidecekleri için yemeğe kalmadılar. Otomobillerine bindiler. Arabalar, omuzlarda havaya kalktı. Yaşaa, var ol! sesleri arasında otomobiller uzaklaştı.

BESTEKÂRIN ÖLÜMÜ!..

POLİTİKACILARIMIZIN 24 SAATİ

OSMAN BÖLÜKBAŞI'NIN 24 SAATİ:

Gazetelerden: «Bugün C. M. P. lideri Osman Bölükbaşı Konya'da üç saat konuşmuş ve sekiz sürahi su içmiştir»

OSMAN Bölükbaşı bugün saat dokuzda uyanarak, önce iki sürahi su içmiş, sonra yataktan kalkarak 14 bardak su içmiştir.

★

Bölükbaşının su içmesi saat on bire kadar sürmüş, on birde bavulunu hazırladıktan sonra, ciğeri hürriyet aşkıyla yandığından iki desti su daha içmiştir.

Bölükbaşı, yanında üç arkadaşı, iki bavulu, su fıçısı yüklü dört mekâre ile miting yerine gelinceye kadar fıçılardaki suları bitirdiğinden, arkasından itfaiye arazözleri yetiştirilmiştir.

★

Tuluat tiyatro kumpanyaları, Bölükbaşı'nın işlerine kesat verdiğini, onun gittiği ve konuştuğu yerlerde halkın tiyatroya gel-

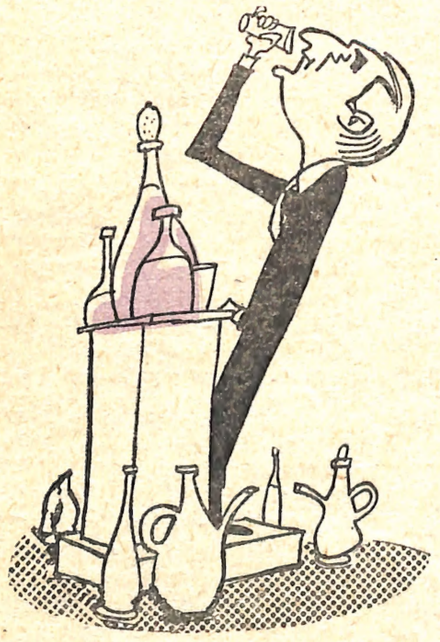

meyip Bölükbaşı'nı dinlemiye gittiğini ileri sürerek, konuşturulmamasını istemişlerdir. Bölükbaşı bu iddiaya cevap olarak bir buçuk gaz tenekesi su içmiştir.

★

Bölükbaşı bugün dört saat konuşmuş, bavullarından çıkardığı gazete parçalarını okumuş, dokuz hikâye, üç masal, beş Nasrettin Hoca, iki İncili Çavuş, altı Bektaşi fıkrası anlatmış, Karagöz oynatarak sözlerine son vermiştir. Bu arada sekiz damacana, üç sürahi, on bardak ta su içmiştir.

★

Bölükbaşı, içtiği suların tesiriyle dört saat durmadan su koyvererek, iyice boşalmıştır.

★

Bölükbaşı, kuraklığa sebebiyet verdiği bu yerde içecek su bırakmadığı için, son kalan bir fincan suyu da içerek sulak bir yer aramak üzere hareket etmiştir.

FETHİ ÇELİKBAŞ'IN 24 SAATİ :

Gazetelerden: «Hür. P. Meclis Gurubu Başkan Vekili Fethi Çelikbaş Hasköy ocağının açılışında konuştu.»

FETHİ Çelikbaş bu sabah uykusunda konuştuğu sırada, kendi sesinden uyanmış, saat onda yüzünü yıkayarak siyasi faaliyete başlamıştır.

Fethi Çelikbaş saat bire kadar memlekete hürriyet lâzım olduğunu, kendilerine de memleketin lâzım olduğunu anlatarak üç saatlik kısa bir konuşma yapmıştır.

Saat üçte «.....» bucağının açılış töreninde bulunan Fethi Çelikbaş dört saat demokrasinin çok iyi bir şey olduğunu anlatmış ve bu önemli konuşması arasında «Onun tadını ben bilirim, bir kere yemiştim» demiştir. Bu şiddetli konuşma, orada hazır bulunan bekçinin öksürüğüyle yarıda kesilmiştir.

Fethi Çelikbaş bugün burada niçin D. P. ye girdiğini, sonra niçin D. P. den çıktığını açıklayan bir konuşması sırasında «ben o zaman bir yaş daha gençtim, şimdi büyüdüm» demiş ve sahalarımızda şimdiye kadar görülmeyen bir şiddetle alkışlanmıştır.

★

Çelikbaş akşam yemeği sırasında yaptığı konuşmasında, iki saat konuştuğundan yemeği soğumuş, kendisine tekrar sıcak yemek getirilmişse de konuşmaktan yemeğe vakit bulamamıştır.

Çelikbaş, uykusu geldiği için konuşmasını kesmeğe mecbur olmuş ve bundan acı acı şikâyet ederek: «Biz söz hürriyeti istiyoruz, uyutucu gazla bizi susturmak istiyorlar, ama uyumayacağız. Konuşacağız!» demiş, bu sözleri orada hazır bulunan korucu tarafından zapta geçirilmiştir.

Saat 00,2 de uyuyan Fethi Çelikbaş, uykusu arasında, şimdiye kadar pek az duyulmuş bir konuşma yaparak, sabaha kadar

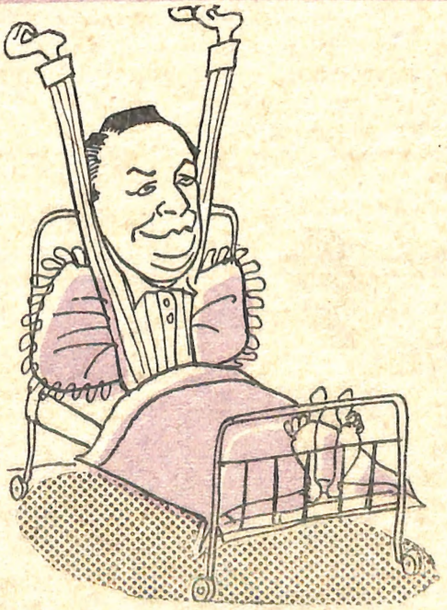

böylece konuşmuş ve «Hürriyet! hürriyeeet!...» diye bağırırken kendi sesinden uyanmıştır.

KASIM GÜLEK'İN 24 SAATİ:

Gazetelerden: «Bugün C. H. P. Genel Sekreteri Kasım Gülek Emirgâna gidip çay içmiş, kâğıt helvası yemiştir.

C. H. P. Genel Sekreteri Kasım Gülek burada saat 8 de siyasi faaliyetine başlayarak yüzünü yıkamış, suratını havluya kuruladıktan sonra sütünü içmiştir.

★

Kasım Gülek, siyasi mücadelesine bütün şiddetiyle devam ederek, hava sıcak olduğu için, bugün burada denize girmiş, denize girmeden evvel soyunmağı da ihmâl etmemiştir. Denizden çıkan Kasım Gülek, bir müddet kuma uzanmış, sonra tekrar yıkanıp, kurulanmış ve giyinmiştir.

★

Kasım Gülek bugün burada öğle yemeğinde epiyce yemek yemiş, yemeğin üstüne kahve de içmiştir.

★

Kasım Gülek tuvalete girmişse de faz-

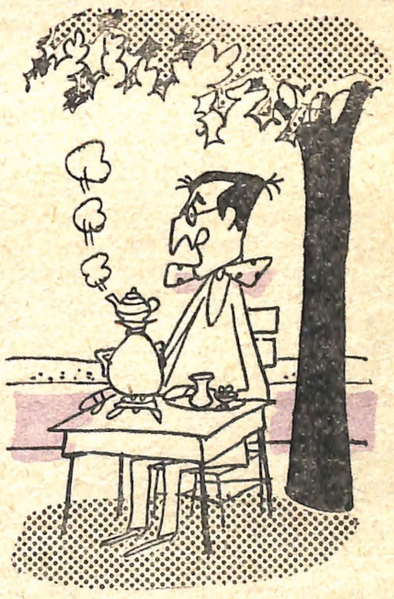

la kalmamıştır. Tuvaletten çıktıktan sonra ellerini iyice, kokulu sabunla köpürterek yıkamış, daha sonra da aynaya bakarak saçlarını taramıştır.

★

C. H. P. Genel Sekreterinin buradaki siyasi faaliyeti bütün şiddetiyle devam ediyor. Bu arada Kasım Gülek, yemekten sonra kürdanla dişlerini karıştırmış, Genel Sekreterin bu hareketi bir takım tefsirlere uğramış, kendisine bu hareketinin mânası sorulmuşsa da Gülek, iktidara geçmeden bunun cevabını veremiyeceğini söylemiştir.

★

Gülek bugün burada başını kaşımış ve yolda giderken ayağını taşa çarpmıştır.

Gülek bugün burada saat 17 de güldü.

★

Kasım Gülek gece 12 de pijamasını giymiş, yatağa girerek uyumuştur. Yarın sabah erkenden kalkarak tuvalete gitmesi, yüzünü yıkaması, traş olması kuvvetle muhtemeldir.

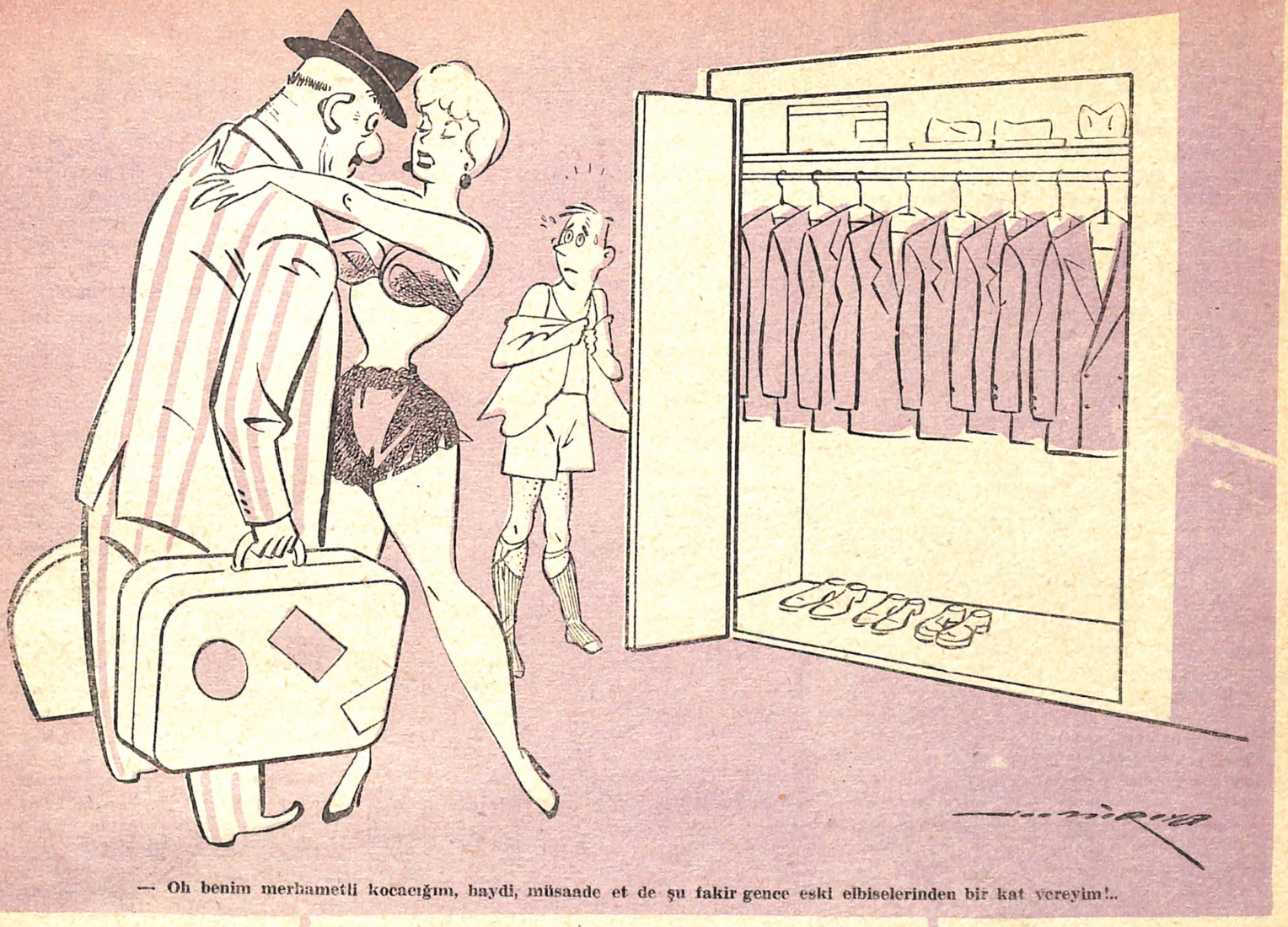

— Oh benim merhametli kocacığım, haydi, müsaade et de şu fakir gence eski elbiselerinden bir kat yereyim!..

İYİ NİYETLİ KOMŞULAR

Kızının yaş günü şerefine da vet yapıyordu. Yemekten evvel, aşçı kadın, birdenbire mutfak kapısının açıldığını gördü. Beş on misafir birden:

— Size yardım edelim mi? diye mutfağa doldular. Aşçı kadın:

— Buyurun, dedi, muhakkak salonda küçük hanım yine kon sere başladı!

ÖLÇÜ

Delikanlı kıza ateşli ateşli ilânı aşk ediyordu. Kız omuz silkti:

— Nafile, dedi, birlikte alışve rişe çıkmadığım bir insanla alış verişim olamaz!

LÜTFEN

Barın önüne dizilmişlerdi. Ma lûm ya, bar diye barlarda içki verilen tezgâha da diyorlar. Ve bu barda içki veren güzel, etine dolgun bir kızdı. Hepsinin iki kerê başlarının dönmesine sebep oluyordu. Turhan bir kokteyl istedi. Kız, içkileri karıştıracağı kaba doldurdu ve sallamağa başladı. Bunun üzerine Turhan dayanamadıê

— N'olursunuz, dedi, lütfen iyi çalkalayın!

MİNİK HİKÂYE:

GORİL VE BEN

Karikatürist Cezmi Çıra'nın ne kadar başarılı bir sanatkâr olduğunu herkes bilir. Ama yarattığı tiplerin canlılığını kimse bilmez. Cezmi Çıra, yakınlarda bir albüm neşretmişti. Bir gece uykusu kaçmış, albümünün sayfalarını çevirerek oyalanma ğa ve uykusunu getirmeğe çalışıyordu. Birdenbire bir fısıltı hissetti. Buna duydu denilemezdi, çünkü ancak hissetti. O kadar yavaş, o kadar mahrem bir fısıltı ki... Cezmi derhal gözlerini dört açtı. Uyumadığına emin olmak için de, yazılması münasip düşmeyen bir yerine kallavi bir çimdik attı. Hayır, henüz uyanıktı ve fısıltı da, önünde açık bulunan sayfadan geliyordu.

Bu sayfada bir delikanlı, bir genç kıza, hususî fotoğraf albümünü göstermekteydi. Delikanlı, albümün bir sayfasını açmış, bir fotoğrafı işaret ederek diyordu ki:

— Bak şekerim, bu resmi görüyorsun ya?

— Görüyorum hayatım...

— Bu resim ,babam sirk işlettiği devirden kalmadır...

— Ya... Baban sirk canbazı mıydı?

— Hayır... Sirk müdürü ve hayvan terbiyecisi...

— Doğru hayatım. Bunu tahmin etmeliydim.

— Resim, müthiş goril'in kafesindeyken çekilmişti.

— Evet, görüyorum...

— Ben de oradaydım, görüyor musun?

Karikatürde bir an sükût... Sonra, genç kızın memeleri âdeta fıkır fıkır oynadı ve sevgilisinin kulağına fısıldadı:

— Yoksa, şu başında kasket olan sen misin?

NEZAKET

Doktor Nazım Bağyolu'nun gayet güzel ve genç bir asistanı vardır: Hanım. Muayenehanede, bir Amerikan yazıhanenin önünde oturur ve müracaatleri sıraya koyar. Geçen gün, üç sinirli zat, Nazım Bağ yolu'nun bekleme odasındaydı lar. Havalar sıcak, asistan da azıcık dekolteydi. Doktor içeriden sonraki hastayı istemek üzere zile basınca, asistan, birine işaret etti:

— Buyurun, sıra sizin..

Beriki nezaketle eğildi:

— Emin olun efendim, ben bu baydan daha sonra geldim. Biraz daha beklemek hakkım!

ŞECAAT

Mevsim seyahatlerinden biri ne çıkmışlardı. Londrada mev sim sonu dolayısiyle gayet ucuz satılan kürklere bakıyorlardı. Ama kocası bir türlü almağa razı olmuyordu:

— Karıcığım, dedi, bu o kadar mühim bir şey değil ki? Şayet sen de o hayvanlar gibi böyle kürklü doğmuş olsaydın, şimdi vitrinin önünden geçer, farkında bile olmazdın bunların...

Muamele Gören Aşk Mektupları

Liseyi bitirdikten sonra bir sene İstanbulda okuduk.. İkinci sene okul Ankaraya taşınacak. Bu bize kara haber gibi geldi. Artık nişanlanan nişanlanana... Nişanlılık, yarı evlilik sayıldığından, kızların evine daha rahat giriliyor.

Biz epey kalabalığız. İstanbulun kenar köşe mahallesinde kız kalmadı nişanlanmadık.

Sâkıp:

— Bu gece nişanım var çocuklar, dedi.

— Yarın Ankaraya gidiyoruz.

— Daha iyi ya... Nişanda sabahlarız. Oradan doğru trene.

Nişan bahaneydi. Asıl maksat, nişan mişan diyerek, İstanbulda vur patlasın, çal oynasın bir son gece geçirmek.

İstanbulun hiç bir semti yoktu ki, orada Sâkıp'ın bir nişanlısı bulunmasın. Bu seferki Beşiktaş ta idi. Bize adresi verdi.

O zaman nişan dediğin de kolay iş. Arkadaşlarımızın içinde akordeon, keman, davul, hattâ saksafon çalanlar var, yani caz tamam. Dört şişe şaraba, sekiz sürahi de su koyup üzerine de yarım kilo elma doğradın mı «bol» oluyor, içki de hazır. Bizim çoğumuzda ev bark yok.. Nişanlanacak kızın, elbet iki üç odalı bir evi bulunur. Eğer ev sahibi:

— Yoo, ben öyle şeyler istemem, evim yıkılır!..

Diye müsaade etmezse, o zaman kızın arkadaşlarından birinin evine gidilir. Yani nişan salonu da var. Nişan tuvaleti de, pembe, mavi, cam göbeği organtinden, yahut taftadan olur. Nişanlanmak dediğiniz şey bir pazar gezintisinden daha kolay.

Karanlık bastıktan sonra, elimizde adres, Sakıbın nişanlanacağı evi aramağa başladık. Beşiktaş pazarını geçtik. Dere içine girdik. Şimdi hatırlıyamıyorum, böyle bir acaip yerlerdi. İniş, çıkış, yamrı yumru... Gürültüyü, şamatayı uzaktan duyunca, nişan evini kolay bulduk. Şan olsun diye de, pencerelerin dışına renkli elektrik lâmbaları sanllandırmışlar ki, konu komşu çatlasın.

İki katlı, bel vermiş, emeklilikten sonra mahalle bakkallığı yapmağa kalkanlara benzer bir ev. Başımızı eğerek alçak kapıdan girdik. Altta bir taşlık. Merdivenler çatırdıyor. Üstteki üç oda dolmuş. Zaten giren çıkan belli değil. İş saatindeki tramvaylar, otobüsler gibi içerisi tıklım tıklım...

Nişan, cazın çaldığı komparsita, la haberana, Tango noktürn, yahut Acem tangosu ile açılırdı. Caz, açılış tangosunu çalmadan etrafını bir iyice kolaçan edip bir kız peyliyeceksin. Saydığım tangolardan biri çaldı mı, peylediğin kızı başkalarına kaptırmadan ok gibi yerinden fırlamalı, kızın önünde bir reverans, tamam... Kızların çoğu, an neleriyle gelir. O zaman, kızları nın yanında,

— İşte benim de malım bu!.. Gören görsün!.. Gibilerden oturan anneye:

— Müsaade eder misiniz efendim? diyeceksin.

Kız boşsa, anne dünden hazırdır. Zaten tanışmalar, sözleşmeler hep bu arkadaş nişanlarında olur.

Ben Mayıs, Haziran aylarında ki tokluklar gibi, esmer, sıkı bir kızı gözüme kestirdim. Üzerinde lâcivert bir kazak var. Kazağın kalp üstüne gelen yerine Ankara yününden beyaz bir çıpa işlenmiş. Kızın öyle gergin, sıkı bir vücudü var ki, git göğsünün ucuna bir fiske vur, sanki tınnn diye ötecek.

Caz komparsitaya başlar başlamaz, ben oturduğum sandalyeden kızın üstüne bir depar yaptım.

Nişanlı çift ortada, bizler kenarda. Konfeti, serpantin atıyorlar, alkış, kıyamet... Ne olacak sa, işte bu ilk dansta olacak. Ya kızı kafesliyeceksin, ya avucunu yalıyacaksın.

— Affedersiniz, adınızı öğrenebilir miyim?..

Utangaç bir:

— Fatma...

— Teşekkür ederim, benimki Murat.

Bir sessizlik.

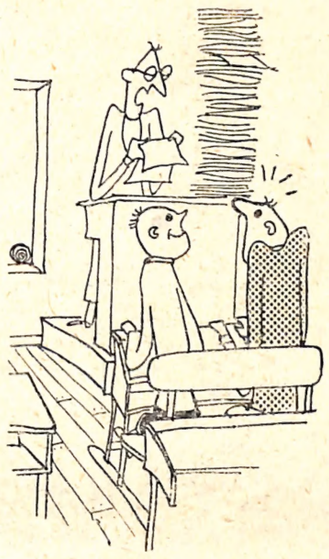

— Çok güzel dans ediyorsunuz.

— Yaaa... Öyle mi?.. Size öyle geliyor.

Bunları söyledikten sonra, vakit kaybetmeğe gelmez. Bir yandan iltifat edecek, bir yandan güldürmeğe çalışacaksın. Güldürmek için fazla zahmet çekilmez. Zaten kızlar gülmeğe hazırdır.

İkinci dansta muhabbeti biraz koyulaştırdık. Fatma yalnız gelmiş. Bu, bana cesaret verdi. Verdi ama, kız bizim yarın sabah erkenden Ankaraya gideceğimizi bildiği için nişandan falan ümidi yok. Bu yüzden bir türlü muhabbeti koyulaştıramıyorum. Ne diller döküyorum, olmuyor.

— Yoksa başka biriyle mi konuşuyorsunuz?

Şimdi nasıl bilmem, o zaman öyle sorulurdu.

— Hayır, diyor, hiç kimse ile konuşmuyorum.

— Öyleyse...

— Ama gidiyorsunuz.

— Ne çıkar?.. Mektuplaşırız.. Nasıl olsa yine gelecek değil miyiz?

— Bilmem ki...

Öbür arkadaşlara bakıyorum, onlar işi ilerletmişler. Hay Allah... Ne desem kız yola gelmiyor. Bu işte son koz nişanlanma vadidir. O bile sökmüyor. O yaşta öyle olur. Kız takımı kaçtı mı, oğlanlar inadına üstüne düşer. Ne yaptım, ne ettimse sabaha kadar bir iş çıkaramadım.. Sabahın alaca karanlığında herkes dağılmağa başlarken:

— Hiç olmazsa adresinizi verin! dedim. Göreceksiniz, niyetim ne kadar ciddi... Size her gün mektuplar yazacağım.

Kız bir adres verdi ama, pek oralı değil.

— Evinize götürmeme müsaade eder misiniz?

— Hayır, olmaz.. görürler.

Arkadaşlariyle gittiler. Biz de Haydarpaşaya geldik. Tren kalktı, aklım hep Fatmada. Yeni mektebe yerleşir yerleşmez hemen renkli aşk mektubu parşömenlerini çıkardım. Çini mürekkebi, tarama kalemi ile penbe renkli tuvale parşümen bir mektup yazdım:

«Ey karanlık ufkumda doğan ümit meleği!..»

Artık romanlardan neler okuyup öğrendimse, hepsini doldurdum. Uzun penbe zarfa adresi yazıp postaya verdim. Artık hesaplıyorum. Bugün postahaneden trene vermişlerdir. Bugün İstanbula gitmiştir. Bugün postacı kızın evine götürmüştür. Bugün cevap Ankarada. Yarın gelir. Yarın olur, bir daha yarın oluyor, cevap yok.

Bu sefer mavi parşümene ikinci mektubumu yazıyorum:

«Ey yeryüzüne göklerden inmiş melek!..»

Ona da cevap yok. Krem renkli parşümene:

«Hayatımın sonsuz çöllerinde doğan serap!»

Trişe renkli parşümene:

«En asil hislerle ebediyyen esiri olduğum melek!»

Beyaz parşömene:

«Kâinatımın tek yıldızı!»

Hiç biri para etmiyor. Aylar geçiyor, Fatmadan haber yok. Ben kendime başka bir melek aramağa başlıyorum. Bir sabah bütün arkadaşlar sınıftayız. Ferit bey içeri girdi. Ferit beyden hepimizin ödü patlar. Elinde mavi, yeşil, pembe, sarı, mor, eflâtun, renk renk bir tomar kâğıt var. Kürsüye geldi. Kimsede çıt yok. Başladı okumağa:

— Ey karanlık ufkumda doğan ümit meleği!..

Arkadaşlarda bir kıkırdama oldu.

— Ey yeryüzüne göklerden inmiş melek!..

Ferit bey gayet ciddî, ama çocuklar kendilerini tutamıyorlar.

— Kâinatımın tek yıldızı!..

O bir tomar kâğıdı kürsünün üzerine bıraktı.

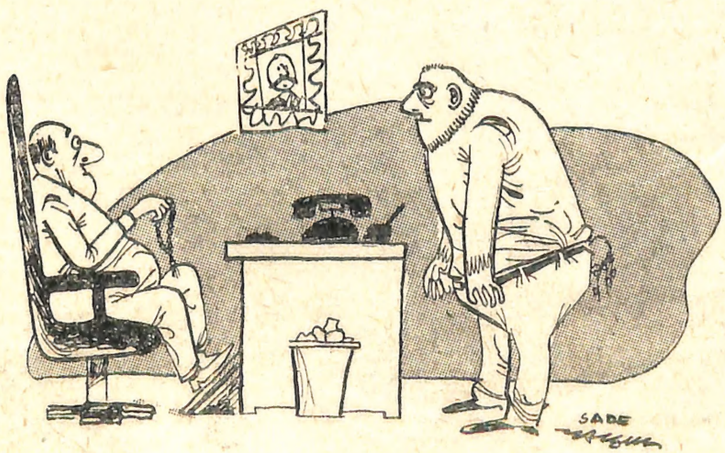

— Bir gece bekçisine ihtiyacınız varmış galiba!..

— Bunlar kiminse gelsin, alsın!.. dedi. Kendisi dışarı çıktı.

Hemen kürsüye koşup mektupları kaptım. Yalnız mektuplar değil, bir sürü resmî başlıklı, resmî mühürlü, haşiyeli, notlu, parafeli, imzalı kâğıtlar...

Sonra işi anladık. Aksaray postahanesine birinci mektup gidiyor. Adres bulunmuyor. İkinci mektup gidiyor, yine öyle. Posta memurunun önünde renk renk zarflar birikiyor. Zarfların üstü de çini mürekkebi ile inci gibi yazılmış. Bana gelen tomar evrakın üzerinde şöyle yazılıydı:

«Gösterilen adres bir ev olmayıp işkembeci dükkânıdır ve bu adreste bayan Fatma adında bir kimse oturmamaktadır. P. T. T. nizamnamesinin (.....) maddesi gereğince, adresi bulunmayan zarfların arkalarında da adres bulunmazsa, mektubun içinde, gönderenin adresi bulunması ihtimaline binaen zarfların açılabileceğini âmir bulunduğundan, postahanemizde birikmiş ve bayan Fatmaya gönderilmiş muhtelif renkte, üzeri çini mürekkebi ile yazılı yirmi üç zarfın tarafımızdan ve huzurumuzda açıldığını mübeyyin işbu zabıt varakası tanzim kılındı.

İmza: Aksaray postahanesi müdürü

İmza: Telgraf memuru

İmza: Posta havale memuru

İmza: Posta müvezzii

İşte buna tam numara rezillik denir. Sanki Posta idaresi bütün mektupları zamanında, yeri ne gönderiyormuş da, iş benim aşk mektuplarıma kalmış.

Bu kadarla da kalmıyor. Mektupları, tuttukları zaptı ayrı bir evrakla bizim mektebin bağlı olduğu Vekâlete gönderiyorlar. Artık benim renkli aşk mektupları resmiyete giriyor, resmî evrak oluyor. Vekâlette kaydı kuydu yapılıyor. Bilmem hangi şubeye. Orası «aidiyeti cihetile» başka şu beye... Oradan bilmem ne müdüriyetine... Havale, evrak, imza, mühür bir yığın kâğıt bizim mektep müdürüne kadar gelmiş. Bütün idare, öğretmenler okumuş. Üstelik bu da yetmezmiş, çok önemli bir şeymiş gibi bir de şöyle resmî bir yazı var.

«Muhtelif renkte parşömen kâğıdına çini mürekkebi ile yazılmış 23 mektup ve zarf ilişiktir. Sahibine teslim edildiğine dair makbuzun imzalatılarak tarafımıza gönderilmesini rica ederim.»

Bu makbuzu imzalarken, Ferit bey bana:

— Ulan eşek, dedi, bir sümüklü kıza insan bukadar mektup yazar mı?. Senin adam olacağın yok, ya şair olacaksın, ya da mu harrir...

Ferit beyin kulakları çınlasın, dediği çıktı. Ne aşktan, ne de aşk hikâyelerinden kurtulabildim.

Aşki Âşıkpaşazade

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

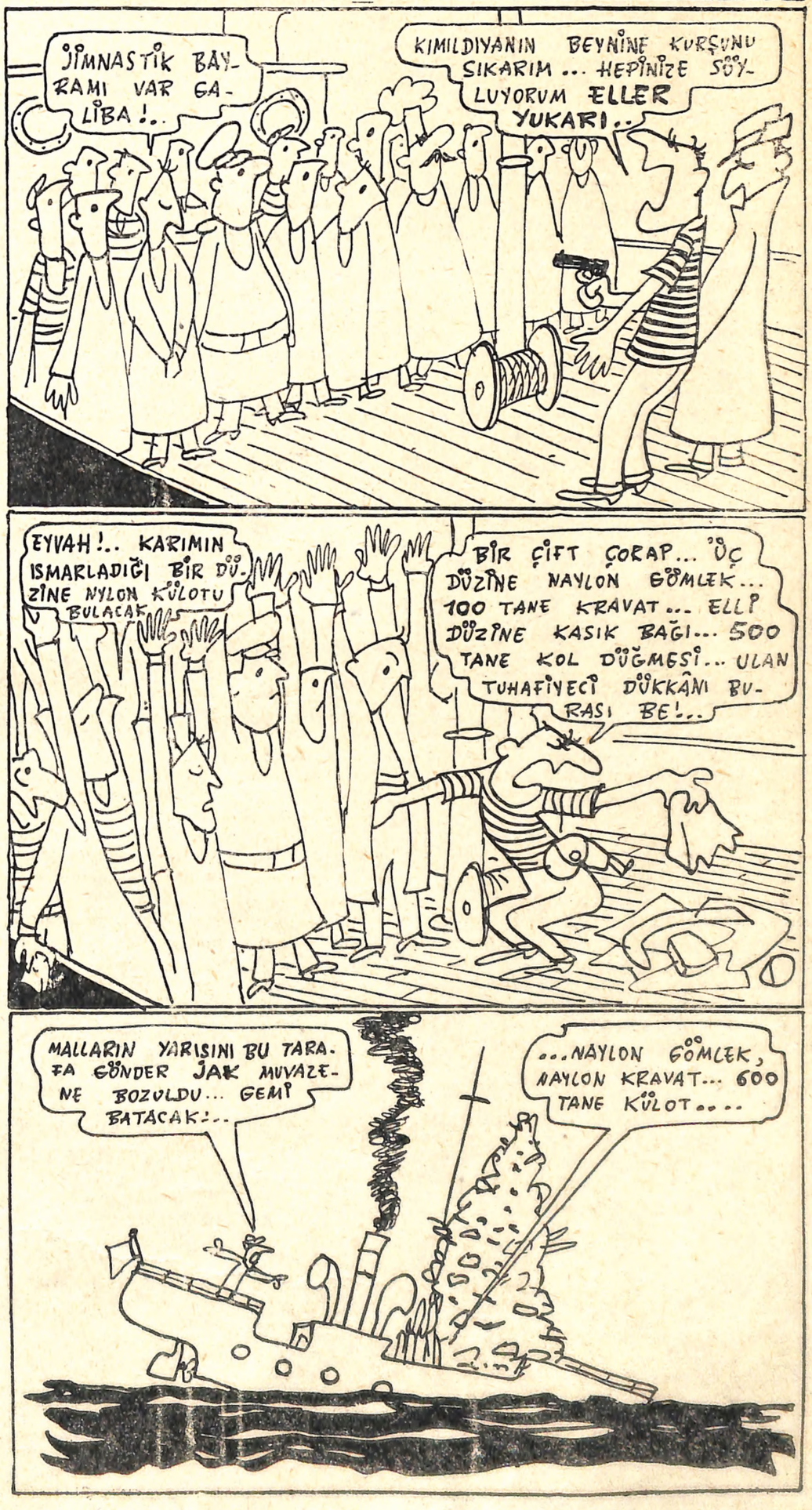

(Devamı var)

— Ulan o benim karım be!..

Zincirleme

AKŞAM geç vakit «Nurcihan» ın önünden geçerken -Nurcihan yeni bir bardır- kapı gürültüyle açıldı ve iki garson, tıpkı halden küfe atar gibi, birini çıkarıp bir iki salladıktan sonra paaattt diye kaldırıma atıverdiler. Sarhoş, hiç oralı değildi. Sanki sokağa atılan o değilmiş gibi sarsak hareketlerle kalktı, üstünü başını bir süpürdü. Sonra bar kapısını aralayarak içeri seslendi:

— Eyvallah çocuklar, yarın akşam yine buradayız. Unutmayın ha...

Diye arkadaşlarına bir de randevu verdikten sonra hafiften bir şarkı mırıldanmağa koyuldu.

Ama ben o zamana kadar onu tanımıştım. Şahin Zeki'ydi bu. Şahin Zeki'yi siz tanımazsınız. Hoş çocuktur, iyi çocuktur. Yalnız biraz patavatsızdır. Üstelik, sözüm meclisten dışarı çapkınlığa da meraklıdır hani. Lâkin onu hiç bu halde görmemiştim. Hemen hizasına kadar yürüyüp koluna giriverdim:

— Hayır ola be Şahin? Nedir bu halin? Bu saatte işin ne senin buralarda?

Bulanık gözlerle bana baktı. Bir an tereddüt etti. Sonra tanıdı:

— Ay, sen misin canım kardeşim? Aman ne memnun oldum, ne memnun oldum...

— Gel seni evine götüreyim...

Şahin, sarhoş bir kahkaha fırlattı:

— Evime mi? Benim evim yok ki... Senin birşeyde haberin...

— Hayır ola, ne var? Ne oldu?

Kolkola, sallana sallana yürümeğe başladık. Bir türlü istikamet tutturamıyan bazı kötü politika cambazları gibi, Şahin hem o duvar senin, bu duvar benim yürüyor, hem anlatıyordu:

— Seninle görüşmeyeli epey oldu ha? Değil mi? oldu tabii... İşte o zamandanberi neler oldu neler? Biliyorsun, Bulut Bankasında gayet iyi bir mevkiim vardı. Sade mevkiim güzel olsa neyse... Benim servisteki sarı kız da çok güzeldi doğrusu... ...Ne çıkar bundan diyeceksin, değil mi ya? Bak neler çıkıyor kardeşim, gör. Bir kere, inşallah unutmamışsındır benim evli olduğumu, ha? Evliydim, daha doğrusu... Hem evi, hem sarı kızı idare etmenin güçlüğü meydanda. Lâkin ben ederdim, onu da yapardım evel Allah, ama ara yerde kıdemli metresim Nazmiye olmasaydı.. E. n'apar-

Felâket

kardeşim. Biz büyükleri-
en böyle gördük ailede...
kesin birkaç karısı varmış
manlar. Şimdi de birkaç ka-
idare etmek moda. İlle ve-
n edebilene...

ayanamadım:

- Peki be Şahin, sen idare
nedin mi? diye soracak ol-
.

- Aaaah, ah, diye göğsünü
rukladı. Etmez miyim hiç...
in o hizmetçi Katina olma-
ı...

- Ay, bir de hizmetçi mi
ı?

- Neye olmasın? Ben içtimaî
kii sahibi, parası yerinde
ıdamım. Evimde hizmetçi ol

acak mı yani? Lâyık görmü-
musun yoksa? Ha, anladım,
zamanda zor bulunuyor di-
eksin... Et, Allah acıyor işte.
palım, zorla değil ya, karı-
benden hoşlanıyorlar efen-
...

- Belli, dedim. O da güldü:
Hakkın var kardeşim. Şim
elli oldu ne kadar hoşlan-
arı... Ne diyordum? Bütün
ele o hizmetçinin aksiliğin-
oldu.

- Ya...

- Ya? Bir gün, hem o kadar
ettiğim halde, karım evde
zannederek, Nazmiye kapı-
ayanmış. Hoş ben de karım
yok zannediyordum ya?
na'nın odasındaydım. Ne
yim? Kapı çalınmış, karım
ış, bizim dünyadan haberi-
yok. Namussuz Nazmiye ka
hizmetçi yerine koymuş.
r benim hakkımda daha iki
rdı etmeden çat kapı, bu se-
de servisteki âfet sökün et-
Onu da salona almışlar.
olmuşsa olmuş, içlerinden

— AMERİKAN GÖMLEK VAR!.

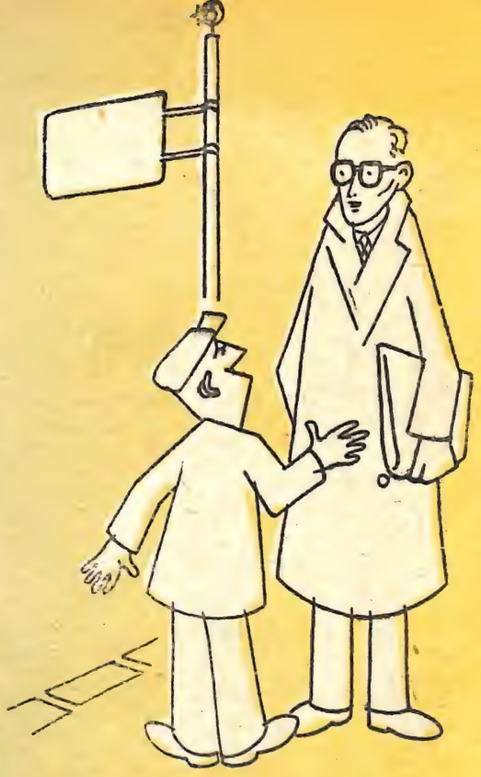

— İYİ BİR DOLMA KALEM İSTER MİSİNİZ?..

— BİR ELBİSELİK KUMAŞ VAR BAKAR MISIN ABİ?

— SARIŞIN ESMER UZUN BOYLU KISA BOYLU!

GİZLİ TİCARET!

biri ağzından bir lâf kaçırmış. Beni merak eden karım, hizmetçiyle çağırtmak için Katina'ya seslenmiş ama, kim duyar? Nihayet, hep birlikte bizi bastılar, kardeşim. Fecaati anlıyorsun ya?

— Siz de cilü uykusuna mı yatırdınız a birader yani...

— Değil, değil şeker kardeşim, değil dedik sana. İlle ve-

lâkin, karımın evde olduğunu bilmiyordum döndüğüm saatte... Nazmiye'nin gelecek sırası muydı? Hele o servisteki kız yok mu? Asıl ona yanarım. Çünkü daha yeniydik. Hiçbiri ağırıma gitmedi. Elbirliğiyle bana güzel bir sopa çekmeleri bile... İki paralık hizmetçi parçasının dönüp de:

— Bir de Şahin olazaksin?

Vre bu kargalardan dayak yenir?

Diye o kadar değer verdiğim üç kadını kötülemeğe kalkması yok mu? İşte o canıma yetirdi. Şimdi ooohhh, gayet rahatım. Hayatımı düzene soktum. Pansiyonla meyhane arasında, elde avuçta kalanları temizlemekle meşguldüm...

— HİKÂYECİ —

— Sizden bir misli fiyat alacağım beyciğim!..

SEBEBİ

Satıcı, tanıdığı yaşlı adama hayretle baktı:

— Sırık süpürgesi mi istiyorsunuz? Ne yapacaksınız ki?

— Üst katta oturanlar piyano aldılar da, onun için istiyorum!

ZAMANE

Elinde çiçek, misafir odasında bekliyen orta yaşlı adama, kapıyı aralıyan küçük:

— Bir dakika bekleyin, dedi, ablam şimdi gelecek..

Sonra ilâve etti:

— Oğlunuz geldi dedim...

Erkek — Beş harfli bir kelime...
Kız — Enayi!..

Miss Parker

Yazan: Mister Musâ

YABANCI dil bilen memurların maaşlarına zam haberi çıkınca beni bir gayret aldı. O zaman İngilizce pek moda değil. Maaş 59 lira, 60 kuruş. Yabancı dil imtihanını kazanırsam, ayda beş lira zam olacak. Kitaplar aldım, boyuna çalışıyorum. Çalışıyorum ama, bir şey öğrendiğim yok. Bir arkadaş hocasız olmaz bu iş, dedi. En ucuz hocanın dersi iki buçuk lira, haftada dört ders alsam on lira.

— Ne kadar zamanda öğrene bilirim? Diye sordum.

— Eh, dediler, yabancı dile kabiliyetin varsa iki üç sene ders alırsan imtihanı belki verebilirsin...

Şöyle bir hesap ettim. Haftada on liradan üç senede bin altı yüz lira İngilizce hocasına vermek lâzım. İmtihanı kazanırsam maaşıma yapılacak ayda beş lira zam ile bu bin altı yüz lirayı geriye alabilmem için, yirmi yedi sene geçmesi lâzım. Yani emekli oluncaya kadar ancak, yalnız ders parasını alabileceğim.

— Bunda iş yok!

Aklım fikrim yabancı dil bilen bir kız kafeslemekte. İnsanın İngilizce bilen bir sevgilisi olursa, sabah akşam onunla gezer tozarken elbette İngilizceyi öğrenir. Maksadım İngilizceyi bedavadan öğrenip, maaşıma beş lira zam yaptırmak.

Kollejden Peri adında bir kız arkadaş buldum. Bir zaman gezdik dolaştık. Ama olmuyor. İnsan, kolayına geldiği için hep Türkçe konuşuyor.

O sıralarda gazetede şöyle bir ilân gördüm:

«İngilizce ders — Bir İngiliz kadın, İngilizce hususî dersler veriyor. Sıraserviler, Aynalı bilmem ne sokağı, numara bilmem kaç.»

Benim için bundan iyi fırsat olamazdı. Bir defa İngiliz kadını olduğu için Türkçe bilmez. Türkçe bilmediği için de hep İngilizce konuşuruz. Sonra bir de kadını kafeslersem, dersler bedavaya gelir.

İnsan o yaşta, hele bir kaç kadın tarafından da şımartılmışsa, fazla küstah oluyor. Perdah perdah üstüne traş oldum, yıkandım tarandım. En yeni elbiselerimi giydim. Yolda, İngiliz kadınını düşünüyorum. Gözleri mavidir, teni pembedir. Boyu uzundur. Saçları lepiskadır. Kimbilir ne âfettir! Hep artistler gözümün önüne geliyor, ince uzun, şeker kamışı gibi kızlar.

Kapıyı çaldım. Karşıma, İngilizce hocasının hizmetçisi çıktı...

— Gazetede ilân gördüm, dedim, İngilizce ders veriliyormuş burada.

İhtiyar hizmetçi, başiyle evet işareti yaptı, beni içeri aldı.

Salon, dayalı döşeli. Belli ki, bizim İngilizce hocası zengin... Her nedense bu ayrıca hoşuma gitti. Hizmetçi kadın, İngilizce bir şeyler söyledi. Anlamadım.

— Ben de ingliş noo! dedim.

Hizmetçi güldü. Yabancı ağzı ile:

— Bir saat beş lera...

— Orrayt...

Bir kitap getirdi:

— Siz alacak bu kitap...

— Yes... Ama kim İngilizce tiçer?..

— Ayem!..

Hay Allah müstahakını versin. Benim hizmetçi zannettiğim, meğer İngilizce hocası değil miymiş. Yani muhteşem İngiltere İmparatorluğu şu kadının suratını görse, onun yabancı bir memlekette İngilizce öğretmesini milli menfaatlerine aykırı bulur, buna katiyen müsaade etmez.

Adını da söylemez mi? Mis Parker... Hem de Mis... Yani kız oğlan kız. En insaflı bir tahminle elli beş, altmış yaşında var kadın. Gözünüzün önüne yoluk bir sırık süpürgesi getirin. Süpürgenin sap tarafına bir gözlük oturtun. İşte Mis Parker budur.

İlk derste beş kâğıt gitti. Söylediği kitabı da aldım. İkinci derste de bir beş kâğıt gitti. Ama ben ümidimi kaybetmedim. Yabancı dil imtihanını kazanıp, ayda alacağım beş lira uğruna her şeye katlanıyorum. Hattâ Mis Parker'in çirkinliğinden, ihtiyarlığından bile kendime pak

çıkarıyorum. Çünkü ne kadar çirkin, ne kadar yaşlı olursa, o zamanki bizim deyimimizle, çepel lemesi o kadar kolay olur.

Dördüncü ders oldu, beşinci ders oldu. Benim yirmi beş lira gitti, daha bir şey yaptığım yok. Onuncu derse geldik. Ben maaşı olduğu gibi, beşer beşer Mis Parker'in avucuna bırakıyorum. Bir iki kelime öğrendim ama, bunlar da kitap, kalem, kedi, fare, at, sınıf, öğretmen gibi isimlerle yemek, içmek, yürümek, gülmek gibi fiiller... Bu öğrendiklerimle:

— Ah Mis Parker!.. Ben senin aşkından ölüyorum! Denmez ki..

Boyuna bizim beşer liracıklar gidiyor, daha benim bir şey yaptığım yok. O ders verirken ben hep Mis Parker'e verdiğim paraları kaç maaşta çıkarabileceğim diye düşünüyorum. Galiba yirminci dersti. Yani İngilizce öğrenmek için verdiğim ders paralarını, maaşa yapılacak beş lira zamla üç buçuk senede geriye alabilecektim.

Zaten Mis Parker'i nasıl kafese koyayım diye düşünmekten ders falan dinlediğim de yok ya. Yenir, yutulur şey değil ama, ne yaparsın. Katlanmak lâzım. Çipil gözlerinin içine baygın baygın bakıyorum, anlamıyor. Açılan eteklerinden saka değneğine benzeyen bacaklarına bakıyorum, anlamıyor. Sırıtıyorum. Elimi çeneme dayayıp dalgın dalgın onu seyrediyorum. Gözlerimi süzüyorum. Yani sevdalı olanların bütün numaralarını yapıyorum, Mis Parker hiç oralı değil.. Kadının aşk çeşmesi kurumuş. Ben bu numaraları yapana kadar da bir saat doluyor, beş lirayı verip dışarı çıkıyorum.

Dersten mersten çoktan vaz geçmeğe razıyım ama, şimdiye kadar verdiğim paralar ne olacak? İçinden çıkılır gibi değil.. Kendi kendime, ders verirken bir

— Benim zengin bir adam olduğumu biraz olsun, halimden kıyafetimden anlamalıydınız!..

den boynuna sarılıp şap diye öpsem, acaba ne yapar, diye düşünüyorum. Bağırır mı? Bağırırsa ne olur? Kaçarım. Yahut hemen sarılıp, bağırmasına meydan vermeden bir icabına bakmalı. Ya bağırınca kaçamazsam. Bir de yakalanmışım. Gazeteler «Yaşlı bir yabancı ihtiyar kadına taarruz eden bir ırz düşmanı canavar!» diye resimlerimi basarlarsa...

Bir işe girdim ki, hey Allahım! Bir yandan paralar gidiyor, bir yandan iki kelime İngilizce öğrendiğim yok. Üstelik Mis Parker'in de gönlünü edemedim.

Artık bir gün canıma tak dedi. Mis Parker:

— Ay em goin, yu ar going, hi iz going...

Diye tu go fiilini çekiyordu. Şöyle Mis Parker'e sokuldum, sokuldum, iyice rampa ettim. Elimi birden boynuna atsam mı ki? Bu sefer mutlak parasına tamaman ihtiyar kadını boğacaktı, derler. Biraz daha sokuldum .Mis Parker aldırmadıkça ben yanaştım.

— Vi ar going, yu ar going...

Demeğe kalmadı, yaradana sığınıp kadının üzerine atladım.. Mis Parker, kollarımın arasına düştü.

— Ohhh!.. Daaarling!..

Diye inlemez mi?

Meğer Mis Parker bu işe dünden fitmiş. Dönsek dönülmez, sonuna kadar gitmek boynuma farz oldu. Elimi atıyorum, göğüs falan yok, her tarafı takır takır kemik... Siz angaryanın ne olduğunu bilir misiniz? Bilirseniz anlatmağa lüzum yok. Bedava ders almak bahasına bu angaryaya katlandım. Dersten sonra, beş lirayı uzattım, Mis Parker almadı.

— Hah, dedim, şimdi tavladık.

Ayrılırken Mis Parker'in yarım yamalak Türkçe, İngilizce karışığı lâflarından beni pazar günü evine çağırdığını anladım.

Pazar günü Mis Parker'i görünce şaşırdım. Bir boyanmış, bir boyanmış ki... O gün plâja gittik. Öğle yemeğini dışarıda yedik. Bütün angaryalara katlandım. Akşam döndüğümüz zaman on dört lira harcamıştım. Biz o günden sonra Mis Parker'le sabah akşam vur patlasın çal oyna sın, gezip tozmağa başladık. Bu iş bir buçuk sene sürdü. Ben ümitle borçlanıp borçlanıp para harcıyordum. Bir buçuk sene sonra bir gün Mis Parker, âşık bir genç kız gibi hüngür hüngür ağlıyarak:

— Ben artık İngiltereye gitmeğe mecburum sevgilim, dedi.

Onu rıhtımda gemiye bindirirken:

— Seni unutamıyacağım! diyor, gözyaşları buruşuk suratından süzülüyordu.

Mis Parker İstanbuldan ayrılırken, bir Türk kadar Türkçeyi öğrenmişti. Bana gelince, o zamanın parasiyle tam iki bin sekiz yüz lira borçlanmış, tek tük öğrendiğim İngilizce kelimeleri bile unutmuştum.

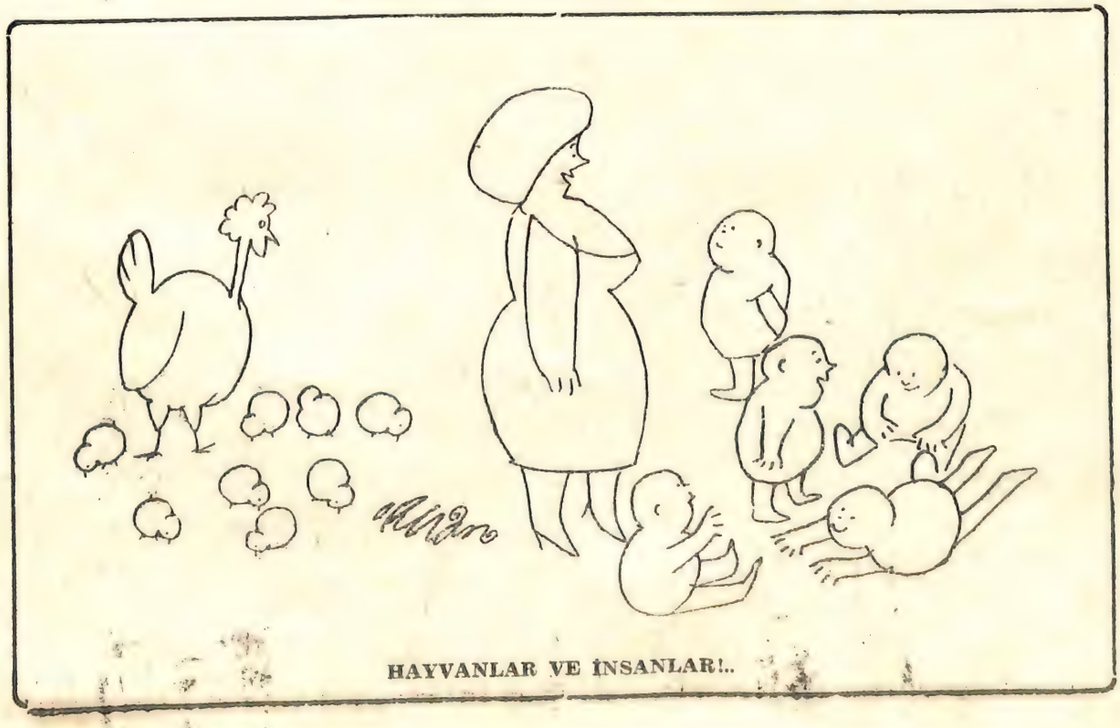

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

★

DOĞRU

Genç kız, kitapçıya girdi:

— Sizde ideal âşık var mı?

Yaşını başını almış bir zat olan kitapçı ince ince güldü:

— Maalesef bayan, dedi, kalmadı.

☆

MESLEK

Kızının işe girdiğini sevinçle komşusuna anlatıyordu:

— Göğüs satıyor şekerim, öyle güzel göğüsleri var ki..

Kadının gözleri dehşetle açılınca, ilâve etti:

— Takma canım..

Değiş Tokuş...

İTALYAN MİZAHINDAN

SİLVANA gözlerini yarı araladı. Gelen Mario'ydu. Mahmur mahmur:

— Sen misin koca serseri? diye çıkıştı. Bu saatlere kadar nerdeydin?

Bu saatlere kadar demekte hakkı vardı. Çünkü vakit sabahın üçüydü. Mario, kıvırcık siyah saçlı başını metresinin göğsüne yasladı. Uykulu dudaklarını ağzına aldı. Bir an sonra ne fes nefese:

— Sorma Silvana, dedi. Arkadaşlarla yine oyuna daldım...

— Peki ama hayatım, bunda o kadar keder edecek birşey yok...

Mario kolaylıkla ağlamağa başladı:

— Hayır, var Silvana... Ben üzülmiyeyim de kim üzülsün?

— Doğru, şekerim. Sana o kadar söylemişimdir. Kumar oynamasını bilmiyorsan, oynama. Sen yalnız güzel sevişirsin, o ka sana kumar öğretsin, beni çadar...

— İşin aslı öyle değil, seni ebediyen kaybettim ben...

— Bunun için seni hırpalıyacak mıyım zannediyorsun? Üzülme şekerim...

— Hayır, hayır. İşin aslı öyle değil. Ben seni gerçekten kaybettim Silvana, Silvana'cığım... Ben seni kumarda kaybettim...

— Ne? Ne dedin? Kumarda mı kaybettin?

— Evet. Leandro'yla oynuyorduk. Param bitmişti. Önce bankadaki hisseme, sonra saatime, en sonra da sana oynadık. Gene kaybettim. Kumar borcu mukaddestir. Yarından tezi yok, Leandro'nun evine taşınman lâzım...

— Kim bu Leandro kuzum?

— Hani uzun boylu, kumral, sert burunlu...

— Ha...

Bu «ha...» dan sonra Silvana düşündü kaldı. Sonra hararetle Mario'nun eline yapıştı:

— Peki, dediğini yapacağım. Senin için değişiklik olur. Senin şerefini kurtaracağım. Ama söyle bana, hiç değilse Leandro bana karşılık ne koydu?

— Alfa Romeo arabasını...

— Sakın beni onun elinde bırakma Mario, Massimo'ya git, çabuk kurtar...

— Olur Silvana'cığım. Sensiz ben yaşıyamam zaten...

— Vakit geç, ama, gel öyleyse...

Ve iki sevgili vedalaştılar. Ertesi günü, kumar borcu mukaddes olduğu için, Silvana, pılısını pırtısını topladı, Leandro'nun evine gitti.

Leandro da doğrusu yakışıklı çocuktu ama, ne de olsa bir yabancıydı. Silvana'ya kumarda kazanılan bir kadın değil, şahane bir metres muamelesi yaptı. Bu çeşit muamelenin ne olduğunu herkes kolayca tahmin edebilir: ona ikram etti, el üstünde tuttu.

Bu arada Mario ortalarda görünmüyordu; sırrolmuştu sanki.

Dünya küçüktür. Bir gün, Mario'yla Leandro karşılaştılar. Mario kılığı kıyafeti adamakıllı düzmüştü.

— Nerelerdeydin Mario? dedi Leandro.

— Çalışıyordum. Şimdi zenginim. İstersen seninle küçük bir parti yapalım.

— Yapalım...

İki arkadaş Massimo'nun barına girdiler ve yeşil çuhalı masa başına çöktüler. Mario zamanını boşuna geçirmemişti. Oyna dıkça kazandı, kazandıkça oynadı. Bu tam mânasiyle bir intikam maçı oluyordu. O kadar ko, neticede Leandro sırtındaki güzel elbiseyi bile kaybetti. Mario:

— Tabii seni soyup üzerindeki elbiseyi de alarak seni çırılçıplak, Adembaba kılığında sokaklarda bırakamam, değil mi Leandro... Ama sana bir teklifim var. Gel bir el daha oynıyalım. Ya herşeyini kurtar, yahut metresini bana devret. Hani hatırlarsın ya? Vaktiyle nasıl sen bana yapmıştın?

— Olur, dedi Leandro bıyık altından güldü.

Herkesin heyecandan nefesi tutuluyordu az daha. Oynadılar ve Leandro, âdeta kasden kaybetti. Görenler anladılar; arkadaşına mukabele ediyor, ona iyi davranmak istiyordu sanki...

Mario muzaffer bir horoz edasiyle kumar masasından kalktı. Doğru eve koştu. Hemen ortalığa çeki düzen verdi. Çiçek ısmarladı. İçki hazırladı ve bekleмeğe başladı. Leandro erken temizlendiği için, çok da beklemedi. Gecenin onuna doğru kapı çalındı. Mario koştu açtı ve.. dondu kaldı. Kapıda esmer, ufak tefek bir kız vardı:

— Sinyor Mario? diye sordu.

— Benim, ne istiyorsunuz?

— Beni Leandro gönderdi. Onun metresiydim. Şimdi size aitmişim...

Yılışık kıza dehşetle bakan Mario kekeledi:

— Ya Silvana?

— Ohooo? dedi kız. Mario onu çoktaaan sepetledi!

— *Alessandro Vitaççi* —

— Şu kabine için bin liret ödedim, hayatımda ilk defa olarak soyunmak için üste para veriyorum!..

— İtalyan —

— Dur karıcığım, keyfimi bozma, şu YEPETAŞ'ı bitirmeden imkânı yok sokağa çıkamam!

YEPETAŞ

Son günlerde en çok okunan ve aranan mizah kitabı

AZİZ NESİN'İN

Bu birbirinden güzel şaheser mizah hikâyelerini bir araya toplayan bu kitabın mevcudu tükenmek üzeredir. En tanınmış karikatüristlerin resimlediği bu eşsiz mizah kitabını okumadınızsa yazıktır.

YEPETAŞ

AKBABA MİZAH SERİSİNİN ON İKİNCİ KİTABIDIR.

FİATI 2 LİRADIR

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

AMERİKAN FIKRASI :

Harry deniz kenarında geziniyordu. Arkadaşı Pat, birdenbire akşamın loşluğu içinde sahilde dolaşan küçük bir şey gösterdi:

— Bu ne?

Bu, belinden aşağısı insan, yukarısı balık, bir çocuktu. Harry:

— Tanımadın mı? diye sordu, senin deniz kızının çocuğu olacak herhalde!

İTALYAN FIKRASI :

Bernardo ve Felicio münakaşa ediyorlardı. Felicio:

— Karımı bir kere bile ağzı kapalı görmedim, ne çalçenedir o... diyordu. Bernardo:

— Yalan söylüyorsun, diye itiraz etti. Onun resmini çeken sen değil miydin?

FRANSIZ FIKRASI :

Jean, sevgilisinin odasına gece pencereden girecekti. Lâkin Madeleine boşuna bekledi. Ertesi gün buluştular. Madeleine sitem etti:

— Neye gelmedin dün gece?

— Geldim şekerim, dedi Jean. Ama merdiven kısa geldi. Yanlışlıkla alttaki pen cereden Lolo'nun odasına girmişim, tabii bırakıp çıkamadım...

İNGİLİZ FİKRASI :

Herbert, babasına somurtuyordu:

— Okulda bir çocuk sana benzediğimi söyledi baba.

Babası iftiharla sordu:

— Sen ne dedin?

— Ne diyebilirdim? Oğlan benden dört yaş büyüktü!

ALMAN FIKRASI :

Hastahanede doktor, her tarafı sargı bezinden görülmiyen Hans'a sordu:

— Evli misiniz?

— Evet, dedi Hans, ama otomobil kazasında bu hale geldim..

YUNAN FIKRASI :

Akademik bir münakaşaya tutuşmuşlardı. Spiro:

— Söyle, dedi, ne demekmiş orta halli insan?

Stavropulos söyledi:

— Orta halli demek, ortaya çıkacak hali kalmamış demektir.

MISIR FIKRASI :

Resim sergisinde Abdullah'ı görünce sordular:

— Çıplak kadın tablosunu siz almışsınız öyle mi?

— Elbette, diye terslendi Abdullah. Dedikodu olmasın diye aldım. Modeli karımdı!

VİYANA FIKRASI :

Zabıta memuru, kaza yapan arabayı kullanan şişman kadına baktı ve:

— Ceza vereceksiniz, dedi.

— Ne kadar?

— On bin... Hem de ağır para cezası..

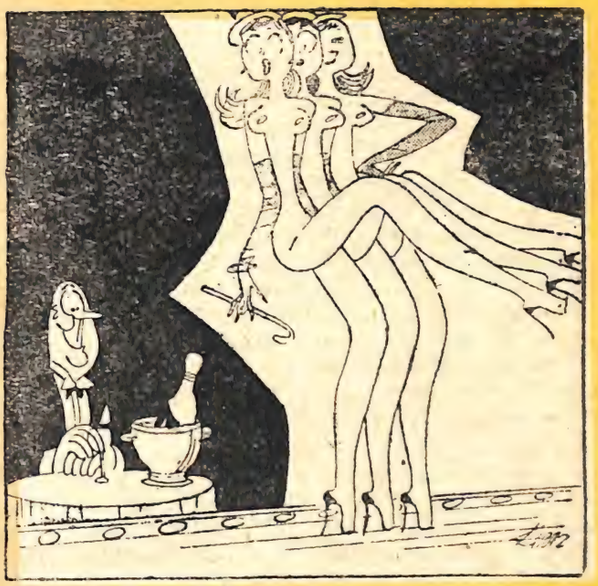

— Aman, herif gözleriyle bizi soyacak nerede ise...

— İsviçre —

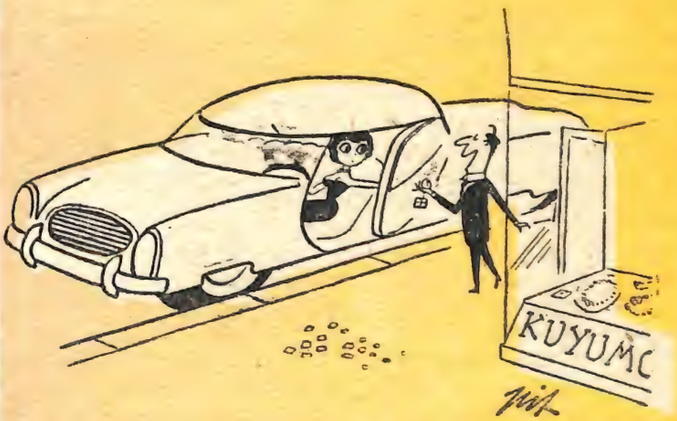

— Sayın bayan, paketi otomobilde yanınıza mı alacaksınız, yoksa evinize mi gönderelim?..

— İtalyan —

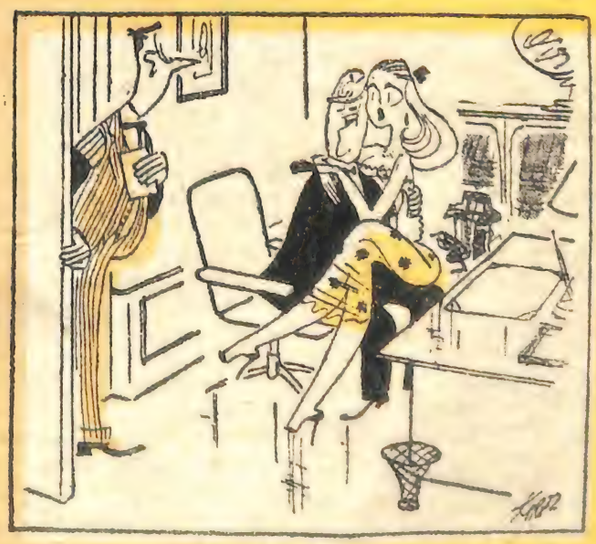

— Çalışmadığım zaman beni rahatsız etmeyin, demedim mi?..

— İsviçre —

ERKEK SABAHAT

★ MİZAHİ ROMAN — 22 ★

İhtiyar, paramızı bozdu, Ali, herkese iki buçuk liraya dörtte bir ekmek alan kampın aba elbiseli memuruna:

— Amca, ne olur, diye yalvarmağa başladı. Yirmi beş kuruşum var, başka param yok vallâhi... Bana da ekmek alır mısın?

Adam Aliyi eliyle itti.

— Ulan Ali, diye bağırdım, senin de bu dilencilerden farkın yok...

Ali, bozdurduğu halde iki bu çuğu vermeğe kıyamadı. Tekrar kapı kapandı.

İhtiyar dilenci, Alinin haline kıs kıs gülüyordü:

— Yavrum, dedi, burada mer hamet yoktur.

Ben boyuna Aliye çıkışıyordum. İhtiyarla birlik olmuştum:

— Zengin olacak bu çocuk, dedim. Öyle cimri ki...

İhtiyar:

— Bir şey olmaz, dedi. Öyle çalışmakla, para biriktirmekle insan zengin olmaz ki... Ben kırk sene çalıştım, doğru dürüst ev kirasını veremedim. Şimdi bak, iki evim, bir apartımanım var...

Ali:

— Ben de dileneceğim, dedi.

Dışarda olsak, suratının ortasına bir yumruk konardım. Ters ters yüzüne baktım:

Ali, akşama doğru ekmeği aldırabildi. Ekmeği üçe böldük, üçte birini, bize ekmek getiren adama verdi:

— Amca, ne olur, Kör Andon diye bir arkadaşımız var, bunu ona verir misin?

İhtiyar:

— Kör Andon da kim? dedi?

Kim olduğunu anlattım. Ali hem ekmeğini yiyor, hem de:

— Onun parası yoktur, aç kalacak! diyordu.

İhtiyar:

— Yazık bu çocuğa, dedi, çok namuslu. Bütün hayatından sürüm sürüm sürünecek zavallı...

Aliye çok kızıyordum. Kosko caman adam olmuştu. O hâlâ bir küçük çocuk gibi, düşünürdü.

Ali ihtiyara:

— Amca, dedi, ben bir mecmuada bir milyonerin hayatını okudum. Adam bizim gibi serseri imiş. On parası yokmuş. Sonra çalışmış, çalışmış, hep para biriktirmiş, öyle zengin olmuş ki... Parasının sayısını bile bilmiyormuş.

İhtiyar gevrek gevrek gülüyordu:

— Onlar hiç nasıl zengin olduklarını söylerler mi? Mahsustan çalışa çalışa zengin olduk derler ki, başkaları da kendileri gibi zengin olmasını diye.

O geceyi daracık taş odada geçirdik. Ertesi gün de orada kaldık. Üçüncü günü kapıyı açıp, hepimizi avluya çıkardılar. Avluda iki kadınla büyük adam oldukları, elbiselerinden belli üç erkek vardı.

Andon koşa koşa yanımıza geldi. Ali hemen sordu:

— Gönderdiğim ekmekleri aldın mı?..

Ali, dört defa Andona ekmek göndermişti. Andon:

— Yooo... dedi.

— Vay namussuz!.. Herif bizim verdiğimiz ekmeği de satmış be... Ne yedin peki?..

— Üüüü... neler yedim.

— Nerden buldun?

— Baktım açlıktan geberece-ğim, kimse bir lokma ekmek vermiyor. Ben de öldüm.

— Nasıl öldün?..

— Basbayağı öldüm. Kapıyı yumrukladılar, adam öldü, diye bağırdılar. İki kişi geldi, beni dışarı çıkardı. Biri kalbimi dinledi. Daha yaşıyor, dedi. Öbürü nabzımı saydı, ölmüş dedi. Karar veremediler.

Atalım şuraya, dediler. Canlanırsa canlanır, canlanmazsa müdür gelince haber veririz... Beni bırakıp gittiler. Ben de kalktım. Bir de baktım ki, ora da bir sürü yiyecek var. Salam, peynir, yoğurt, yumurta... Hepsini yedim. Patlayıncıya kadar yedim. Tekrardan yatıp öldüm. Sonra herifler geldi. Sen yedin, ben yemedim diye ikisi birbirine girdi. O bekçi kılıklısı, beni gösterdi, bu yemiştir, dedi.

— Ulan ölü yemek yer mi? dedi. Öbürü belime bir tekme indirdi. Gık demedim.

Hay Allah kahretsin... Abtesim gelmesin mi? Kendimi sıktım, sıktım, tutamadım. O zaman anladılar numaradan öldüğümü... Döve döve tekrardan odaya tıktılar.

Bahçeye çıkardıklarını sıraya koyuyorlardı. Biz üçümüz yanyana durduk.

Suratı kurbağaya benziyen kadın önümüzden geçiyor, bazılarını seçip ayırıyordu. Ali ile beni de seçti. Karşı tarafa koydu. Andon orada kalmıştı. Ondan yine ayrılmıştık. Ayrılanlar küçük çocuklardı. Bizi bir kamyona doldurdular. Ama bu seferki öyle her tarafı kapalı değildi. Bir çocuk;

— Yine oraya gidiyoruz, vay anasını!.. dedi. (Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

DAMIZLIK BIRAKTILAR

İkinci Sultan Mahmut devrinde Yeniçeri ocağı kaldırılıp Bektaşi tekkeleri de kapatıldıktan sonra Bektaşi derviş ve babaları epey bir korku geçirerek her biri bir tarafa kaçmış veya gizlenmiş lerdi. Padişah bir gün Bahçekapı da pervasızca dolaşan bir Bektaşi babasını görünce hayret ederek:

— Baba, sizinkilerin her biri br tarafa savuştu. Sen burada yalnız başına ne geziyorsun?

Diye sorunca, Bektaşi babası hiç düşünüp tereddüt etmeden bu cevabı verir:

— Sultanım, beni damızlık bıraktılar!

Bu hazır cevaplıktan pek memnun olan padişah, Babaya hiç bir şey yapmadan yanından ayrılır.

O. SÜMER
Koşuyolu, Mahmut Yesari Sok. No. 27 - KADIKÖY

○

YÜZ PARA İLE..

Zenginin biri bir Bektaşiye 100 para vererek:

— Tabiî şimdi doğru meyhaneye gidersin, değil mi? demiş.

Bu söze içerleyen Bektaşi hemen cevabı vermiş:

— Yüz para ile Hicaza gidilmez ya!

KADRİYE ERİŞ
Uzunoğlu sok. No. 24/3 Cebeci ANKARA

BANA NE?

Bektaşinin biri yolda bir dilenciye rastlamış. Dilenci sarılı kolunu Bektaşinin suratına götürüp getirip, acaip sesler çıkararak merhametini kazanmağa çalışıyormuş. Bektaşi bakmış rahat yok:

— Bana ne? demiş... Ben mi yaptım!..

HÜSEYİN DOĞRUL ÖZKORAY
Beşiktaş Yenimahalle, jandarma mektep sok. No. 43 Kat. 3.

○

ALLAHTAN

İki kabadayı konuşuyorlardı, biri:

— Bektaşiler her şeyin Allahtan geldiğine inanırlar» diye söyler. Diğeri:

— Yok canım yanılıyorsun, deyince, diğeri:

— Tecrübesi bedava. Şu karşıdan geçen bektaşiye bir tokat patlat.

Kabadayı, acele ile giden bektasinin ensesine bir tokat yapıştırır ve geriye bakan bektaşiye:

— Ne bakıyorsun? Allah gönderdi.. diye söyler.

Bektaşi de cevaben:

— Tokatın Allahtan geldiğini biliyorum ama, hangi musibet tarafından getirildiğine baktım

ŞEFİK KÖROĞLU
Evkaf apartımanı Kapı: 4, kat: 3, daire: 3 — ANKARA

EMNİYET SANDIĞI

1956 YILI TASARRUF HESAPLARI İKRAMİYELERİ

450.000 Liradır.

Çiftehavuzlar'da
BAHÇELİ EVLER APARTIMAN DAİRELERİ

Bahçelievler'de
ARSALAR

EV, APARTIMAN DAİRESİ ve ARSA'yı kazananlara (20.000) liraya kadar KREDİ

Zengin PARA İkramiyeleri

Ayrıca

1.500.000 Liralık

MESKEN KREDİLERİ

Şimdiden hesap açtırınız.
Her (150) liraya bir kur'a.

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

— Çetinciğim, komşunun tavuğu komşuya kaz görünmüş değil mi?
— Vallâhi, bana piliç görünüyor...
Yazan : Reşat Çivicioğlu — KAYSERİ Çizen: Mim Uykusuz.

TENEZZÜL EDER Mİ?

Bir Ramazan günü, vakit öğle. Hava da bir hayli sıcaktı. Baba erenler kulübesine çekilmiş demleniyordu. O esnada yoldan geçen bir softa, bektaşinin bu halini görünce, fena halde sinirlendi. Kulübeye girerek baba erenlere çıkıştı:

— Bre nabegâr! Hiç Allahtan korkmaz mısın? Bu mübarek günde bütün mü'minler oruç tutup ibadet ederken sen hem oruç tutmuyor, hem de zıkkımlanıyor sun. Yoksa Ramazan senin evine gelmedi mi?

Bektaşi gayet sakin gülümseyerek cevap verdi:

— Ne yapalım, hiç koca bir senede bir defa gelen âlemin göz bebeği biricik Ramazanı şerif bizim gibi fakirlerin kulübeciklerine tenezzül buyurup teşrif ederler mi?

ERDOĞN ÇAKMAKLI
Bölge ziraat lisesi sınıf: 3 A
No. 888 — BURSA

○

ONU DA BEN TUTTUM

Bir mecliste konuşuyorlarmış. İçlerinden biri:

— Ben bu Ramazan bir gün orucumu kaçırdım, der.

Hemen Bektaşi söze karışır:

— Onu da ben tuttum, der.

ABDÜLKADİR ZENCİRCİ
İ. Ü. İktisat Fakültesi No. 7975
İSTANBUL

NE ÇEKERSİNİZ?

Softalar oturmuş yaptıklarını anlatıyorlardı. İçlerinden birisi, biz bir oturuşta 10 bin ya Allah çekeriz demiş. İkincisi ise, biz 20 bin ya Allah çekeriz demiş. Bir üçüncüsü biz 30 bin çekeriz, dör düncüsü 40 bin çekeriz diyerek birbirlerini alt etmeğe çalışırlarken, hepsinin çekmesi bitmiş. Bir kenara büzülmüş softaların çekmesini dinleyen bektaşiye softalardan birisi alay tarzında:

— Erenler, bizim çektiğimizi dinledin, siz ne çekersiniz, diye sorunca Bektaşı şu cevbı vermiş:

— Biz ayakta iken iki binlik (şişe) çekeriz, oturunca sayısını Allah bilir, demiş.

○

YERİN ALTI

Padişah içki içilmesini yasak etmişti. Bir akşam tebdili kıyafet gezerken mezarlık içinde bir ışık yandığını görmüş ve merakla oraya gidince, Bektaşi babasının bir mezarlık içine cergesini kurmuş demlenirken bulmuş.

Padişah bu vaziyete kızarak

— Baba, yeryüzünde içki içilmesinin padişah tarafından yasak olduğunu bilmiyor musun?

— Biliyorum oğlum, o yasak yeryüzünde, burası yerin altı.

SADETTİN BEŞOK
Doğan Bahçesi sok. No. 39/2
Dikimevi - ANKARA

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 4** ★

Hacı Mesudun evine gelinin geldiğinin ertesi günü, Sezai bey sokağa çıkmadı. Daha ertesi günü muhtarı arayanlar çok olduğu için çıktı. Yüzü mos mor çürükler içindeydi. Üstelik zaten bir camı kırık gözlüğü büsbütün kırıldığı için, gözlük süzdü.

Gözü, gözlüksüz hiç görmediği için, muhtar mühürünü birisinin kömür ordinosuna bası yorum diye, nüfus kâğıdına bas mıştı.

Hacı Mesudun evinin patiska perdeleri altı gün hiç açılmadı, pencereler sürülmedi. Bütün ma hallenin gözü bu pencerelerdeydi. Hani, atla evlere ekmek dağıtan adama, sütçüye kapıyı açmasalar, Hacı Mesudun körpe kızı içerde öldürdüğünü, kendisinin de intihar ettiğini sanacaklardı.

Altıncı günün akşamı, patiska perde açıldı. Atiye teyzenin evi, tam Hacı Mesudun evinin karşısına düşerdi. Rasathane müdürü gibi, hep Hacı Mesudun pencerelerini seyreden Atiye hanım, yandaki eve seslendi:

— Huuu... Esma!.. Esma kız!

Esma hava sıcak olduğu için üstünde bir penbe jarse kombinezonla tahta siliyordu. Atiye hanımın sesini duyunca, üzerine şöylece entarisini sarıp pencereye koştu:

— Buyur Atiye teyze!

Atiye hanım, gözleri ile açılan perdeyi işaretledi. Perdeden sonra cam da sürüldü. Hacı Mes udun karısı, elindeki bakır maşrapadan saksılara su veriyordu.

Atiye ile Esma kendi perdelerini örttüler... Perde aralığından kızı rahatça seyrettiler.

ALTIN BOYNUZ

Önce kızdıkları kıza şimdi Kırkmerdiven mahallesinin kadınları acımağa başlamışlardı. Kızın, mahalle erkeklerini baştan çıkarması şöyle dursun, ken di canı çıkacaktı. Hacı Mesut kızcağızı eve hapsetmişti.

Sıdıka:

— Ayol, bu kızcağızın hiç kimi kimsesi yok mu dünya yüzünde?.. Ne geleni var, ne gideni. Koca papas, üstüne kilit vurmuş, kızı evde hapseder, diyordu.

Ona en fazla içerleyen bakkal İsmailin kızı Nuran bile acımış:

— Zaten güzellerin talihi olmazmış... Gül gibi kız. Yazık, diyordu.

Hiç kimse de yeni geline, «Hoş geldin» e gitmeğe cesaret edemiyordu. Eskiden bütün mahallenin sevimli bir ihtiyarı sayılan, genç kadınların kaç göç bilmedikleri, orta yaşlıların baba saydıkları Hacı Mesut evlenince, birdenbire mahallenin sanki bir yabancısı olmuş, araya soğukluk, hattâ düşmanlık girmişti. İşte bu yüzden kimse evine gitmek istemiyordu. Ama kıza da acıyorlardı.

Atiye teyze sonunda:

— Ben giderim... Ne olacakmış, dedi. Kız Sıdıka sen de gelir misin?..

— Gelirim elbet... Ama bizimki duymasın!..

Atiye teyze duldu. Bu mahalleye tek başına geldiği için onun her misafirlikte ballandıra ballandıara anlattığı, aslanlar gibiydi diye durmadan övdüğü kocası merhum polis komiserini hiç kimse tanımamıştı.

Sıdıkanın kocası, postanede telgraf memuru Tahsin de çok kıskanç bir adamdı. Sıdıka da kıskanılmıyacak kadın değildi ki... Yolda giderken, gebe kısrak sağrıları gibi kalçalarını bir sallardı ki, gelen geçen durur, onu seyrederdi. Telgraf memuru Tahsin bey, ne yaptı, ne ettiyse, Sıdıkayı, eski Viyana saraylarında polka oynar gibi dal galana dalgalana yürümekten caydıramadı. Ne dayak, ne küfür hiç biri para etmedi. Sıdıka:

— Ayol elimde mi benim? diyordu kocasına, Allahtan böy le işte... Hiç elimde olsa sallar mıyım ben?

Sıdıka ile Atiye teyze bir gün öğleye doğru, Hacı Mesud'un kapısını çaldılar. Kiremit boyalı kapının sıcaktan boyaları kabarmıştı. Atiye teyze, aslan başı biçimindeki demir tokmağı üç kere, kesik kesik, çok gürültü etmeden vurdu. Neden sonra, merdivenlerden inen topuklu terlik sesi duyuldu, kapı açıldı.

Ay parçası gibi bir kız, dili yokmuş gibi, onlara bakıyordu. Atiye teyze, gürültülü, şakacı bir ssele:

— A kızım, efendin yok mu evde?. Biz karşı karşı komşuyuz. Bir uğurlu kademli olsuna gelemedik,, dedi.

Kız, kanadı biraz daha açtı:

— Buyurun! dedi. Hacı bey de evde...

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

— Yook, benim için bu kadar masrafa girmenizi istemem... Şu çukulata kutusunu geri veriniz!..

— Amerikan —

— Karımın artık bana ihtiyacı yok, onun televizyonu ve radyoğramafonu var!..

— Kanada —

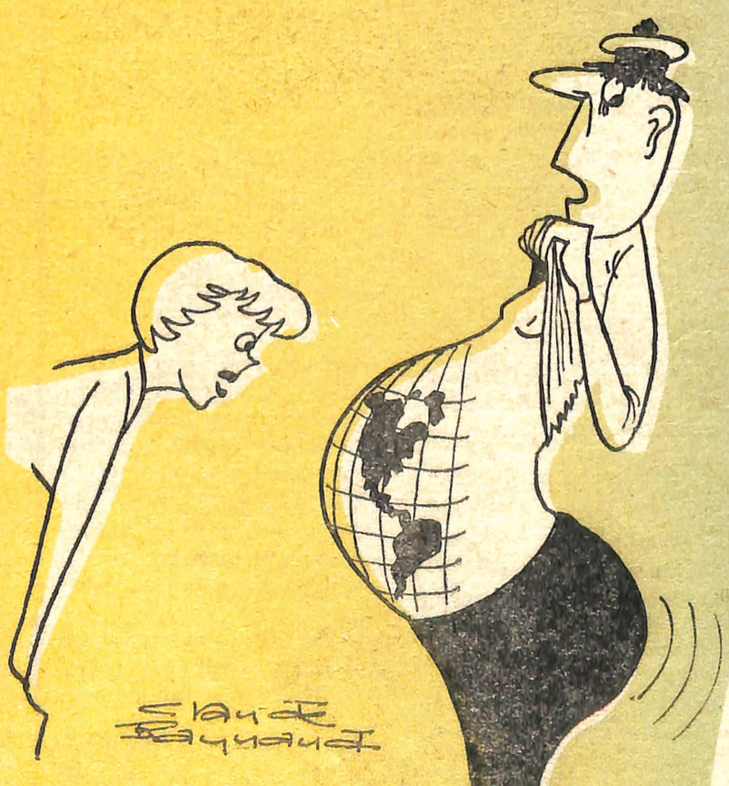

— Çok güzel döğme olmuş, fakat kürenin öbür yarısı nerede?..

— İtalyan —

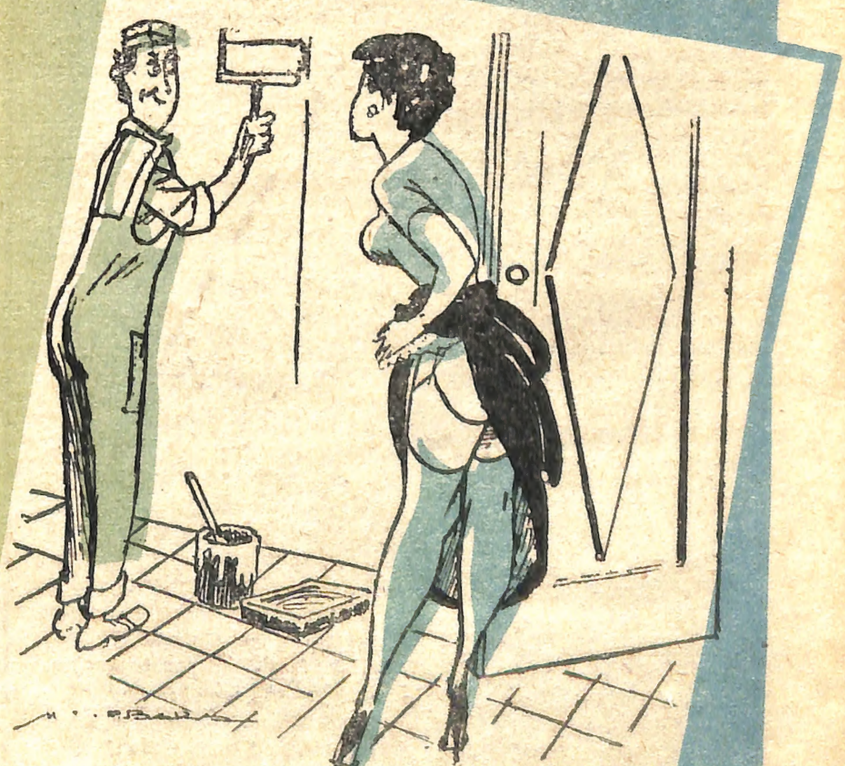

— Hayır, hayır, kırmızının bu tonda olmasını istiyorum!..

— İtalyan —

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır ANADOLU'ya.

ANADOLU Sigortası

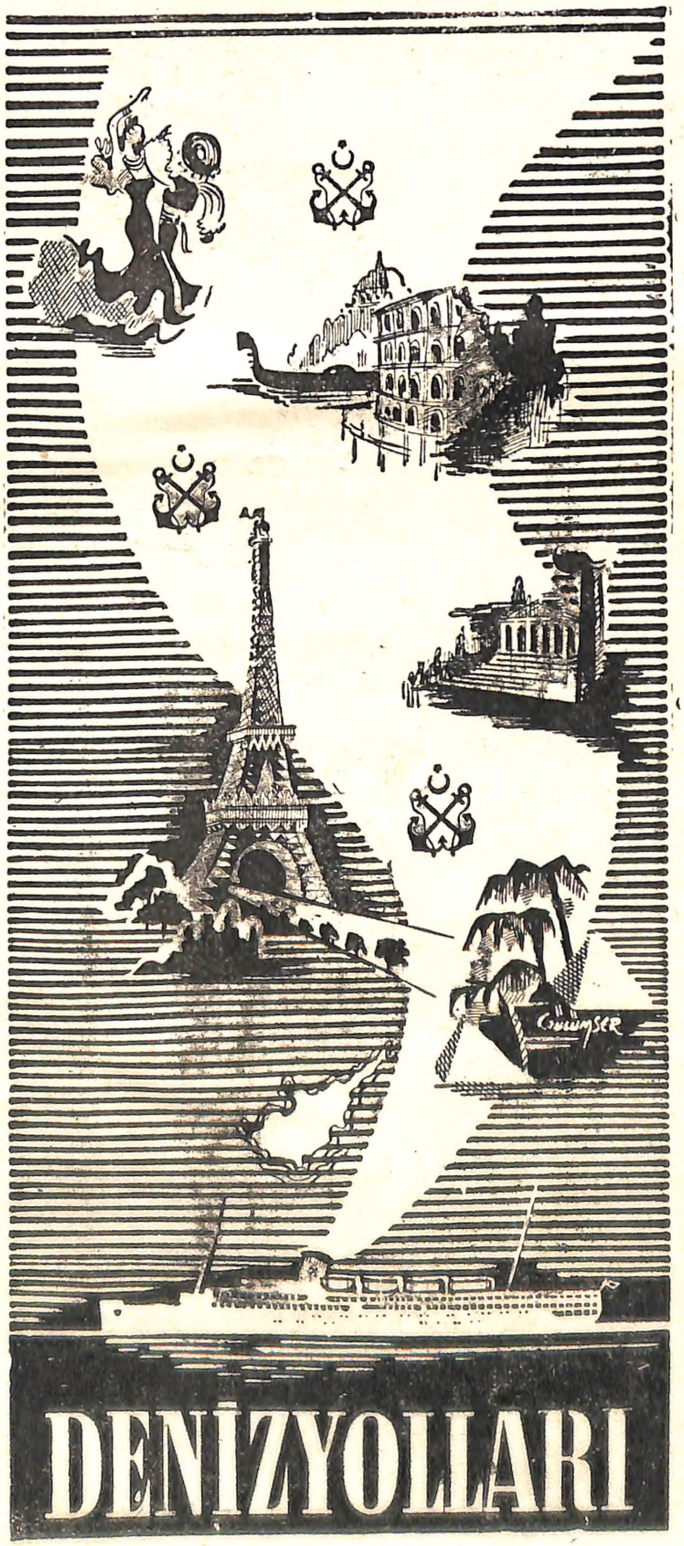

Gününüzün ilk alışverişi
bir kutu VİTA olsun, çünkü

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

Hakikaten, VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, her yemeğinizin besleyici kıymetini arttırmakla beraber, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf yapmış olursunuz.

Fevkalâde sâf ve tabiî bir gıda olan VİTA çok kolay hazmedilir.

VİTA ile yemekleriniz daha iyi olur ve aynı zamanda daha ucuza gelir!

Kızartmalarınız için de, şimdi, VİTA kullanınız: neticeden çok memnun kalacaksınız.

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

Vita
UNİT

V.39

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Her tarafı yandı...
— Etrafındakiler de!..

— Fransız —